

Άγιοι Κοιλιβάδες»

ὕπό π. Νικόλαου Δημαρᾶ Dr.Jur.
Βαρδάρουλα 47, πάρ. 3, 30300 Νάυπακτος
τηλ.: 2610-341269
Φθινόπωρο 2007

Website/ιστοσελίδα στο διαδίκτυο:

<http://orthway.org>

Μέρος 3ον

Ἡ πλάνη περί δημιουργίας τῆς κολάσεως ἀπό τόν Θεόν

"Ὅσα τινές τῶν Ἁγίων δι' ὀπτασίας καί ἀποκαλύψεως
εἶδον περί τῆς μελλούσης κολάσεως καί τῶν ἐν αὐτῇ
ἀσεβῶν καί ἀμαρτωλῶν, σκιαγραφίαι τινές τῶν
μελλόντων ἦσαν καί οἷον διατυπώσεις, ἀλλ' οὐκ ἦδη
παρόντα καί ἐνεργοῦμενα πράγματα"

Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός

"Ἐκαστος μέλλει ὡς πῦρ ἰδεῖν, Ὅν ὡς φῶς οὐκ
ἐγνώρισεν"

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

"Οὐδέ τῶν ἐν Ἄδη κακῶν αἰτίος ἐστιν ὁ Θεός"

Μέγας Βασίλειος

Ἡ μέθεξις τοῦ Θεοῦ ὡς αἰώνια βασιλεία καί παράδεισος

Ὅλη ἡ κτήσις μετέχει τῆς ἀκτίστου
Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὅχι ὅμως κατά τόν ἴδιο
τρόπο καί κατά τόν ἴδιο βαθμό.

Ἡ μέθεξις τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀπό
τούς Ἁγίους εἶναι διαφορετική ἀπό τήν
μέθεξή της ἀπό τήν ὑπόλοιπη κτήσις.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς
τονίζει χαρακτηριστικά: "Εἰ δ' ἐν ὄν τοῖς
πᾶσι μεθεκτόν, οὐχ ἐνιαίως, ἀλλά διαφόρως
μετέχεται ... εἰ καί μετέχει πάντα τοῦ Θεοῦ,
ἀλλά τῆς τῶν ἁγίων μεθέξεως πολλήν καί
μεγίστην ὀρῶμεν τήν διαφοράν"¹.

Ἀπό τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας
μας γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἄκτιστη Χάρις τοῦ
Θεοῦ ἐνεργεῖ στήν παροῦσα ζωή ἄλλοτε ὡς

καθαρτική, ἄλλοτε ὡς φωτιστική καί
ἄλλοτε ὡς Θεοποιός.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί στήν
αἰώνια ζωή!

Οἱ δίκαιοι θά μετέχουν τῆς
φωτιστικῆς καί Θεοποιῦ ἐνεργείας, ἐνῶ οἱ
ἀμετανόητοι καί ἀκάθαρτοι ἀμαρτωλοὶ θά
βιώνουν τήν καυστική καί κολαστική
ἐνεργεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἄ Μᾶρ-

ΚΘ

ὁ Εὐγενικός

εὐγγράφων
ἐπιστολῶν πρὸς
Θεοδόσιον Ἰου-
ναχὸν ἐκπερόντα.

Ὁ Ἅγιος Δανιὴλ ὁ Στυλίτης ζοῦσε
κατά τήν διάρκεια τοῦ χειμῶνα
σκεπαζόμενος ἀπό χιόνι καί πάγο, ὁ Ἅγιος
Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης σκεπαζόταν
ἀπό τό πέπλο τῆς Θείας Χάριτος καί
προστατευόταν ἀπό τίς θύελλες, τίς
καταιγίδες καί τούς πάγους, στίς κορυφές
τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους. Ὁ δέ γλυκύτατος
Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ πέρασε χίλιες
μέρες καί χίλιες νύχτες πάνω σέ μία πέτρα
προσευχόμενος, καί κατά τήν διάρκεια τοῦ
πολικοῦ χειμῶνα τῆς βόρειας Ρωσσίας!

Ὅσοι δηλ. βρίσκονται στήν
κατάσταση τῆς Θεώσεως ἐλευθερώνονται, μέ
τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀπό τά ἀδιάβλητα

¹ Συγγράμματα, τόμ. Β', Π. Χρήστου, Θεσσαλονίκη,
1966, σελ. 145.

πάθη τοῦ θανάτου, ὅπως ἡ φθορά, ὁ ὕπνος, ἡ κόπωση, ἡ πείνα, ἡ δίψα καί τό ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς ἐν Χριστῷ Θεοπτίας, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καί στήν περίπτωση τοῦ **Θεόπτη Μουσεῶς**, τοῦ **Θεοφόρου Ἀποστόλου Παύλου** καί πολλῶν ἄλλων Ἁγίων.

Ἡ θέωση αὐτή ἀποτελεῖ προσωρινή κατάσταση ἀφθαρσίας καί πρόγευση τῆς τελικῆς ἀναστάσεως καί ἀφθαρσίας.

Ἡ θέωση εἶναι ὁ **δοξασμός ἐν Χριστῷ καί ἡ συμβασιλεία²**, δηλ. ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τήν δουλεία στήν κτίση καί συγχρόνως ἡ κατακυρίευση αὐτῆς (Γεν. 1, 28).

Τό μυστήριον ἧ ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἄκτιστη ἐνέργεια πού σ' Αὐτόν ὑπάρχει ἀιδίως καί κατά φύσιν. Ἐπομένως ἡ καταλλαγή διὰ τῆς Σταυρικῆς θυσίας δέν προσθέτει οὔτε ἀφαιρεῖ κάτι ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν κόσμον. Ἡ καταλλαγή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεόν δέν ἐκλαμβάνεται ὡς συμφιλίωση δύο μεταξύ τους ἐχθρῶν.

Ὁ Θεός ποτέ δέν παύει νά εἶναι καί στούς ἐχθρούς Του φίλος κατά τήν ἀγάπη του. Ἀκριβῶς γιά τόν λόγο αὐτό ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τόν Ἀπόστολον Παῦλον γράφει: **"καταλλάγητε τῷ Θεῷ. καί οὐκ εἶπε καταλλάξατε ἑαυτοῖς τόν Θεόν, οὐ γάρ ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἐχθραίνων, ἀλλ' ἡμεῖς. Θεός γάρ οὐδέποτε ἐχθραίνει"**.

Ὁ Θεός γίνεται ἐχθρός καί κολαστική δύναμη μόνον ἐξ ἐπόψεως τῶν κατά τήν δική τους θέληση καί ἀντίληψη ἐκεῖνων πού ἀντιτίθενται κατά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ ἄνθρωπος καί ὄχι ὁ Θεός καταλλάσσεται μέ τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί μέ αὐτήν τήν καταλλαγή μεταμορφώνεται ἀπό ἐχθρό σέ φίλο τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ παρέχει τήν μέθεξη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν μόνιμη κατάσταση τῆς

Θεώσεως τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ γίνεται ἀνάσταση τῶν Θεουμένων³.

Τό μυστήριον αὐτό τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον εἶναι τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τῶν Θεουμένων πού μετέχουν μόνιμα σ' αὐτό, εἶναι ἐκεῖνη ἡ Θεία δύναμη, ἡ ὁποία συνέχει καί μορφοποιεῖ τήν Ἱερά Παράδοση, ἀλλά καί χωρίζει ἀπό Αὐτήν τόν παλαιό κόσμο τῆς πλάνης καί τῆς ἀπώλειας.

Ὅσοι ἀντιτίθενται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐχθροί τοῦ Θεοῦ μέ τίς ἁμαρτίες τους καί τήν τυφλωσή τους, ἀκόμη καί ὅταν νομίζουν ὅτι τά ἔχουν καλά μέ τόν Θεόν. Ἄλλοι βλέπουν τόν Θεόν ἐχθραίνοντα παρά τήν πραγματικότητα τῆς φιλίας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτούς. Ἐξ αἰτίας τῆς σκληρύνσεως τῶν συναισθηματικά ἀφελῶν καί ἐκεῖνων πού θεωροῦν ἢ φαντάζονται τόν Θεόν ὡς ἐχθρό, ἢ ἀγάπη καί ἢ φιλία καί ἢ θεωτική χάρις καί ἢ δόξα καί ἢ βασιλεία καί ὁ τόπος καί ἡ μονή τοῦ Θεοῦ καταφθάνει στούς ἀμετανόητους ἀφελεῖς καί ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ καί στούς πεπτωκότες ἀγγέλους ὡς αἰώνιο πῦρ, σκότος ἐξώτερον καί τόπος βασάνων.

Σέ ἐκεῖνον τόν πιστόν πού δέν ἀνέβη στό ὄρος καί παραμένει ἐκτός τῆς θεωρίας καί πρόσκαιρα μόνον ἔχει ἐξαγνισθεῖ παραγγέλλει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος **"καπνιζόμενόν τε τό ὄρος βλέπετω καί καταστραπτόμενον, ἀπειλήν τε ὁμοῦ καί θαῦμα τοῖς ἀνιέναι μὴ δυναμένοις"**.

Καί περὶ κολάσεως ὁ **Μέγας Θεολόγος** διδάσκει τά ἐξῆς: **"Ὅστις δέ ὑπό τῆς συζυγίας χείρων ἐγένετο, καί τοσοῦτον τῷ πυλῷ συνεσχέθη, ὡς μὴ δυνθῆναι ἐμβλέψαι πρὸς τά ἄνω καλούμενος· ἄθλιος οὗτος ἐμοί τῆς τυφλώσεως, κἂν εὐρῆ τοῖς ἐνταῦθα· καί τοσοῦτῳ πλέον, ὅσω περ ἂν μᾶλλον ὑπό τῆς εὐροίας παίζεται, καί πείθεται ἄλλο τι καλόν εἶναι πρὸ τοῦ ὄντος καλοῦ, πονηρόν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος, ἢ ζόφον κατακριθῆναι, ἢ ὡς πῦρ ἰδεῖν, ὃν ὡς φῶς οὐκ ἐγνώρισεν"**.

² Α' Κορινθ. 4, 8 καί Β' Τιμ. 2, 12, Ρωμ. 8, 17.

³ Ρομανίδη, Δογματική Α', Θεσσαλονίκη 1999, Δ' ἐκδ. σελ. 137.

Τά αδιάβλητα και τά διαβλητά πάθη

Συνέπεια τῆς πτώσεως εἶναι ἡ ἐμφάνιση τῶν ἀδιαβλήτων παθῶν, τά ὁποῖα ἐκουσίως ἀνέλαβε ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τὴν ἐνανθρώπησή Του, γιὰ νὰ ἀπελευθερώσει ἀκριβῶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ αὐτά τά πάθη.

Τά ἀδιάβλητα πάθη ὅμως μεταβάλλονται σέ διαβλητά, σ' αὐτοὺς πού ἔχουν σκοτισμένη τὴν καρδιά ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τῆς διάνοιας, πού ἀντικαθιστοῦν τὸν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν ἐσωτερικό ἄνθρωπο, καὶ ἔτσι μετατρέπεται ἡ ἀνιδιοτελής ἀγάπη σέ ἰδιοτελή.

Σέ αὐτὴ τὴν πεπτωκυῖα κατάστασι οἱ ἄνθρωποι *"φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνας φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἐρπετῶν"*⁴.

Ὅποιος δηλ. ἀγνοεῖ τὴν ἀσθένεια τῆς καρδιάς του, μεταμορφώνει τὸν Θεὸ σέ ὁμοίωμα τῆς ἀσθενείας του, πού εἶναι ἡ ἰδιοτελής ἀγάπη.

Μέ αὐτὸν τὸν τρόπο φαντάζεται τὸν Θεὸν ὄχι ὡς θεραπευτὴ τῆς ἄρρωστης ἰδιοτελείας του, ἀλλὰ ὅτι ἱκανοποιεῖ αὐτὴν μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας, εἴτε στὸν παρόντα κόσμον ἢ σέ ἄλλον.⁵

Ὁ σκοπὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ Θέωση

Ὁ Θεὸς Ἀποστολος Παῦλος φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ κάνει κοινωνοὺς τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, πού ὁ ἴδιος βιώνει, ὅλους τοὺς ἀδελφούς του.

Νὰ γίνει δηλ. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, ἡ καρδιά, κάθε πνευματικοῦ του ἀδελφοῦ, τόπος προσευχῆς καὶ φανερώσεως τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ.

⁴ Ρωμ. 1, 22-23.

⁵ Πρόκειται δηλ. γιὰ τὴν ἐσφαλμένη καὶ πεπλανημένη ἀντίληψη τῆς Φραγκολατινικῆς παραδόσεως πού ἀκολούθησε τίς ἑτεροδοδασκαλίες τοῦ Αὐγουστίνου.

Νὰ περάσουν οἱ προσευχές καὶ οἱ ψαλμοὶ ἀπὸ τὸν νοῦ στό πνεῦμα τοῦ κάθε πιστοῦ.

Αὐτό σημαίνει *"προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δέ καὶ τῷ νοῖ. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δέ καὶ τῷ νοῖ"*⁶

Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρίως μετάνοια, μέ τὴν ὁποῖα ἀρχίζει ἡ μετατροπὴ τῶν διαβλητῶν παθῶν σέ ἀδιάβλητα, πού ὀδηγεῖ στή Θέωση, δηλ. στήν κατάργηση τῶν παθῶν καὶ στήν φανέρωση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στή ζωὴ μας.

Ποιοὶ εἶναι οἱ Προφῆτες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας;

Ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι κατ' ἐξοχὴν αὐτοὶ πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀριθμοῖ στήν Α' Κορ. 12, 28, δηλ., πρώτα οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Προφῆτες πού ἔφτασαν στήν Θεοπτία ἐν Χριστῷ.

Δηλ. στήν ἀποκάλυψη καὶ στήν φανέρωση τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν στήν ζωὴ τους.

Σέ αὐτοὺς ἀναφέρεται ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος στό προῖμιο τοῦ ὀρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τάξιν λέγοντας:

*"Εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη."*⁷

Τό ρῆμα δοξάζεται σημαίνει θεοῦται!

Δηλ. σημαίνει φανέρωση τοῦ Χριστοῦ μας στήν ζωὴ τοῦ δοξαζομένου μέλους τῆς Ἐκκλησίας.

Σημαίνει Θεία ἀποκάλυψη ἐν Πνεύματι.

Σημαίνει θέωση!

Πρόκειται γιὰ ἐκεῖνο τό μυστήριον τό ὁποῖο *"κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνωρίσθη"* στὸν Ἀπόστολο Παῦλο! Σέ ἄλλες γενεές δέν γνωρίσθηκε στοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τώρα ἀποκαλύφθηκε στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ καὶ στοὺς Προφῆτες ἐν Πνεύματι!⁸

⁶ Α' Κορ. 14, 15.

⁷ Α' Κορ. 12, 27.

⁸ Ἐφεσ. 3, 5. Ἐκεῖνα τά μέλη πού δέν ἔφθασαν στήν Θέωση, εἶναι τά ὑπόλοιπα μέλη τῆς Ἐκκλησίας πού ἀναφέρονται στήν Α' Κορ. 12, 28.

Ὁ προσευχόμενος ἐν Πνεύματι βλέπει τόν Χριστόν μας "δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι", ἐνῶ ὁ Θεούμενος Τόν βλέπει "πρόσωπον πρὸς πρόσωπον", γι' αὐτό καί οἱ δύο καταστάσεις ὀνομάζονται **θεωρία Θεοῦ ἐν Χριστῷ δι' Ἁγίου Πνεύματος**.

Ἔτσι γίνεται σαφές ὅτι ἡ **ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας** καί ἡ ἐμφάνισή Του ἔγινε καί γίνεται γιά τήν θέωση ἐκείνων πού εἶναι κατάλληλα προετοιμασμένοι.

Ἡ **ἐμφάνιση** αὐτή δέν ἔγινε μόνον σέ ὀρισμένους "τυχερούς" πού βρέθηκαν στά Ἱεροσόλυμα **κατά τά γεγονότα τῶν Παθῶν, τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἀναλήψεως καί τῆς Πεντηκοστῆς**, ἀλλά γίνεται σέ ὅλους πού θέλουν νά ἀκολουθήσουν τόν ἴδιο δρόμο **θεραπείας τῆς ἀσθένειας τῆς ιδιοτέλειας**, γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὑγείας τῆς ἀνιδιοτέλειας.

Ἡ **Θέωση** δέν ἀφορᾷ μόνον σέ ἐκείνους πού βρέθηκαν στό περιβάλλον τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά σέ ὅλους καί σέ ὅλον τόν κόσμο.

Αὐτό ἀκριβῶς σημαίνει ἡ **παρουσία προφητῶν στίς ἐνορίες**, πού ἰδρύνονται ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους μακριά ἀπό τά Ἱεροσόλυμα.

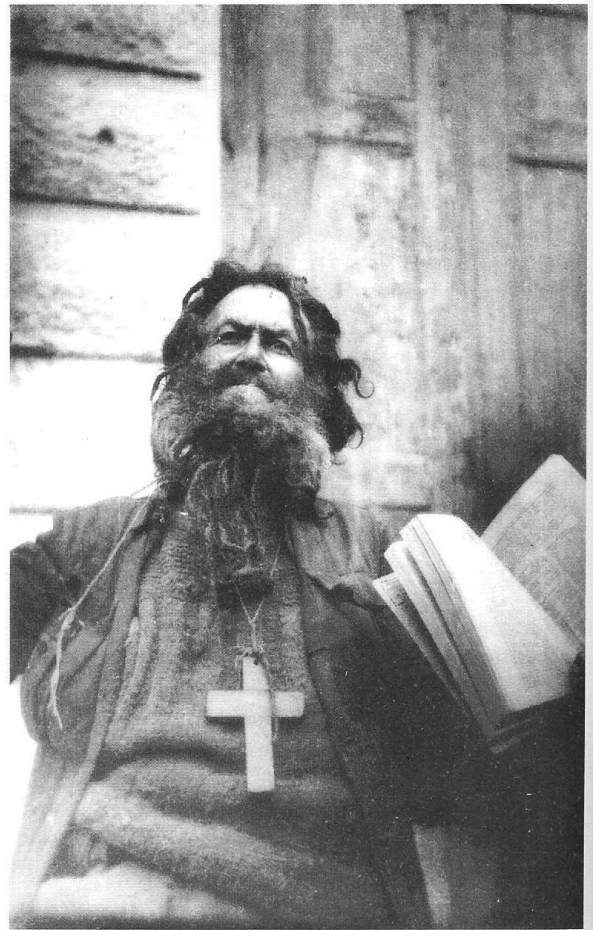
Κατά τούς **Θεοφόρους Διδασκάλους καί Πατέρες** τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας **Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν καί Μᾶρκον τόν Εὐγενικόν** ἡ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει νά κάνει μέ τήν χωρική **μετάβαση σέ πνευματικούς κόσμους ἀλλά μέ τήν χρονική πρόγευση τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἤδη, καί ὄχι μόνον ἐν Πνεύματι, ἀλλά καί ἐν σώματι (!)**, ἄρα στόν ἐνεστῶτα καί παρόντα κόσμο, στόν ὁποῖο ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας προδιαγράφει τήν μέλλουσα.

Ἡ **πρόγευση αὐτή εἶναι τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ γιά τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς πού, ἀλοίμονο, θά δεῖ "ὡς πῦρ ... Ὅν ὡς φῶς οὐκ ἐγνώρισεν".⁹**

⁹ Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, λόγος 21ος, Εἰς τόν Μ. Ἀθανάσιον, 2, ΒΕΠΕΣ 59, 149, 13.

Μέ τό κοσμοσωτήριο ἔργο Του ὁ **Κύριός μας καί Θεός μας** προκατέλαβε καί ἀνακατασκεύασε ἤδη τό μέλλον μας, ἀφοῦ **"ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν"** καί μᾶς ἔδωσε τήν δυνατότητα νά τό προγεύομαστε, ὅπως ἔγινε στό Θαβῶρ, καί γίνεται πάντα στό Μυστήριο τῶν Μυστηρίων **τῆς Θείας Εὐχαριστίας**, ὅπου καθέννας μας θεάται τήν δόξαν **τοῦ Χριστοῦ μας "καθώς δύναται"**.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

10. «Ἐλᾶτε καί μὴ φεύγετε ἀπό τοῦ Θεοῦ τό δρόμο.»

Ἐπάρχουν σήμερα Προφῆτες, ὅπως τούς περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

Ὁ Ἅγιος Χαραλάμης, ὁ διά Χριστόν Σαλός, ἐπιβεβαιώνει μέ τά χαρίσματα πού τόν στόλισε τό Πανάγιον Πνεῦμα, ὅτι Ἰησοῦς Χριστός ὁ Αὐτός καί χθές καί σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας.

Ὅ,τι ὄρατό καί ἀόρατο ὑπάρχει, τό προσδιορίζουμε διά τῆς Χάριτος

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τήν ζωή μας καί τίς ἐπιλογές μας.¹⁰

Μετά τήν Ἀνάσταση, ὁ Κύριός μας ἐμφανίζεται μόνον γιά τήν θέωση καί τήν τελείωση τῶν μαθητῶν του στόν ἱστορικό χρόνο τῆς ἐπί γῆς Παρουσίας του στά Ἱεροσόλυμα, καί σέ μᾶς, "ὅσοι ἔλαβον Αὐτόν", πάντα, μέχρι νά φύγουμε γιά τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, καί δέν ἐμφανίζεται στόν κόσμο, γιατί ὁ κόσμος δέν Τόν γνώρισε καί δέν θά Τόν γνωρίσει καί οὔτε θά ἄντεχε νά Τόν δεῖ!

"Ἐτι μικρόν καί ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ, ὑμεῖς δέ θεωρεῖτέ με".¹¹

Γιά τόν κόσμο ὑπάρχει μόνον τό κενό μνημεῖο!...

Τά γένη γλωσσῶν ὡς χάρισμα τοῦ Θεοῦ καί "οἱ γλωσσολαλῆς" τῶν πλανημένων Προτεσταντῶν-Πεντηκοστιανῶν

Τά κατώτερα ἀπό τά χαρίσματα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **τά "γένη γλωσσῶν"**, τά ὁποῖα εἶναι κοινά σέ ὅλα σχεδόν τά μέλη, **δηλ. οἱ προσευχές καί οἱ ψαλμοί ἐν τῇ καρδίᾳ.**

Ἔτσι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καίτοι συγγαταλέγει τόν ἑαυτό του στήν πρώτη θέση μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων, γράφει:

"εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντων ὑμῶν μάλλον γλώσσαις λαλῶν..."¹² διότι ἔχει τά γένη τῶν γλωσσῶν, ὅπως ὅλα (σχεδόν) τά μέλη.

Τό γεγονός ὅτι ψάλλει διά τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλά καί διά τοῦ νοῦς, δηλώνει ὅτι πρόκειται γιά ψαλμούς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τίς διάφορες πεπλανημένες διδασκαλίες περὶ γλωσσολαλιᾶς τῶν Προτεσταντῶν κυρίως, ἀλλά καί πολλῶν Λατίνων στήν Ἀμερική, ἀλλά καί στήν Εὐρώπη καί στήν Ἑλλάδα τελευταία!

¹⁰ Ἀφοῦ "Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται καί καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκραφίως".

¹¹ Ἰωάν. 14,19.

¹² Α΄ Κορ. 14, 18.

Τόν Θεοφόρο Ἀπόστολο ἀπασχόλησε τό ζήτημα τῶν ἀδελφῶν στήν Κόρινθο πού εἶχαν τό χάρισμα τῶν γενῶν τῶν γλωσσῶν, οἱ ὁποῖοι **τελοῦσαν τίς ἀκολουθίαι σιωπηλῶς ἐν Πνεύματι καί ὠφελοῦσαν μόνον τόν ἑαυτό τους, ὄχι ὅμως καί τοῦς ἰδιῶτες**, πού δέν ἀντιλαμβάνονταν, ποιά στιγμή νά ποῦν τό "Ἀμήν"¹³.

Τονίζει ὁ Θεῖος Ἀπόστολος ὅτι ἐκεῖνος πού ψάλλει Πνεύματι καλῶς εὐχαριστεῖ, **"ἀλλά ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται,"¹⁴** διότι **"οὐδεὶς ἀκούει"¹⁵** γιά νά ὠφελῆθῃ καί ἐκεῖνος:

"τί ὑμᾶς ὠφελήσω, ἐάν μὴ ὑμῖν λαλήσω".¹⁶

Ὅρισμένα εἶναι **"τά γένη φωνῶν ἐν τῷ κόσμῳ καί οὐδέν ἄφωνον".¹⁷** Ἔτσι ἐάν κάποιος μεταχειρισθῇ ἄδηλη φωνή δέν εἶναι δυνατόν ὁ ἄλλος νά ἀντιδράσει σέ κάτι τό ὁποῖο δέν ἀκούγεται.¹⁸

Μέ αὐτόν τόν τρόπο, ἐκεῖνος πού δέν ἔχει ἀκόμη τό χάρισμα τῆς προσευχῆς καί τῶν ψαλμῶν στόν ἔσω ἄνθρωπο, ἔχει ἀνάγκη νά ἀκούσει τήν δύναμη τῆς φωνῆς¹⁹, μετέχοντας μέ τό "Ἀμήν" καί ἔτσι νά ὠφελεῖται καί αὐτός.

Γεννιέται τό ἐρώτημα, ποιοί εἶναι οἱ ἰδιῶτες καί ποιοί οἱ ἄπιστοι πού ἀναφέρει ὁ Μέγας Παῦλος;

Ἰδιῶτες εἶναι ἐκεῖνοι πού βαπτίσθηκαν ἐν ὕδατι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί πού βρίσκονται στήν κατάσταση τῆς καθάρσεως, ἀλλά δέν ἔχουν λάβει τό χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀκόμη, πού προσεύχεται στήν καρδιά τους, καί γι'αὐτό δέν ἀποτελοῦν ἀκόμη μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄπιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἀκόμη εἰσελθεῖ στό στάδιο τῆς καθάρσεως.²⁰

¹³ Α΄ Κορ. 14, 16.

¹⁴ Α΄ Κορ. 14, 17.

¹⁵ Α΄ Κορ. 14, 7-11.

¹⁶ Α΄ Κορ. 14, 6.

¹⁷ Α΄ Κορ. 14, 10.

¹⁸ Α΄ Κορ. 14, 7-11.

¹⁹ Α΄ Κορ. 14, 11.

²⁰ Α΄ Κορ. 14, 22-24.

Ὁ φωτισμός τοῦ ἔσω ἀνθρώπου ἀποτελεῖ μόνον τὴν ἀρχὴ τῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ τελείωση τῆς θεραπείας του εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ Θεοπτία, δηλ. ὁ δοξασμός ἢ ἡ Θέωση. Αὐτὸ ἀκριβῶς φανερώνεται μέ τό **"νά ἐπιδιώκετε τὴν ἀγάπη καί τά πνευματικά μέ ιδιαίτερο ζήλο, κυρίως δέ νά ἐπιδιώκετε τόν δοξασμό δηλ. τὴν θέωση"** (=μᾶλλον δέ ἵνα προφητεύητε).²¹ Τό ἴδιο σημαίνει καί ἡ προτροπή τοῦ Θεοῦ Παύλου **"θέλω ὅλοι νά προσεύχεστε μέ ἕμους καί ψαλμούς στήν καρδιά σας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, κυρίως ὁμως νά φθάσετε στήν Θεοπτία ἐν Χριστῷ, ἡ ὁποία εἶναι ὁδηγός εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια"**.²²

Ἡ Θέωση, πρὶν ἀπό τὴν ἐνδοξη ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν θά γίνει ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, εἶναι ἡ τελειοποίηση τοῦ φωτισμένου. Πρόκειται γιά προσωρινή κατάσταση, γιατί μετά τὴν Θεοπτία ἐν Χριστῷ αὐτός πού ἔφτασε στήν Θέωση ἐπανερχεται στόν φωτισμό. Κατά τὴν διάρκεια τῆς Θεοπτίας οἱ προφητεῖες καταργοῦνται, οἱ γλῶσσες παύονται καί ἡ γνώση καταργεῖται, ἐνῶ ἡ ἀγάπη **"οὐδέποτε ἐκπίπτει"** (Α΄ Κορ. 13, 8).

Ἡ μετάδοση τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος

Ὁ θάνατος ὑπάρχει στόν κόσμο σάν κάποιον παράσιτο, παρά τὴν θέληση τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν θέλει τόν θάνατο. Ἐν τούτοις ὁμως δέν ἐνεργεῖ τὴν καταστροφὴν του, μέχρις ὅτου ἐτοιμάσει τοὺς ἀνθρώπους γιά ἀποδοχὴ τῆς ζωῆς.

Ὁ Ἀδάμ εἶναι γενάρχη, δηλ. ἡ φυσικὴ ρίζα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Στόν βαθμό πού οἱ ἄνθρωποι συνδεόμαστε μέ τόν προπάτορα μέ τὴν βιολογικὴ μας γέννηση, κληρονομοῦμε καί τὴν φύση ἐκείνου πού ἔπεσε στήν ἁμαρτία καί τὴν φθορά.

²¹ Α΄ Κορ. 14, 1.

²² Α΄ Κορ. 14, 5.

Αὐτὴ ἡ ἐνότητα τῆς φύσεως κάνει κατανοητὴ τὴν μετάδοση τῆς ἀσθένειας καί τῆς φθορᾶς, μέ τόν ἴδιον τρόπο, πού ἀπό μία σάπια ρίζα μόνον σάπιοι καρποὶ εἶναι δυνατόν νά προέλθουν. Μέ αὐτὸ τόν τρόπο κατανόησαν τό ζήτημα καί οἱ ἐπιφανέστεροι ἀπό τοὺς Ἑλληνας Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.²³

" Ἄλλ' εἶποι τις ἄν, ναί παρώλισθεν ὁ Ἀδάμ, καί τῆς θείας ἀλογήσας ἐντολῆς φθορᾶ καί θανάτῳ κατεδικάζετο· εἶτα πῶς ἁμαρτωλοὶ δι' αὐτόν κατεστάθησαν οἱ πολλοί; Τί πρὸς ἡμᾶς τά ἐκείνου πταίσματα; πῶς δέ ὅλως οἱ μήπω γεγεννημένοι καταδικάσαμεθα σὺν αὐτῷ, καίτοι Θεοῦ λέγοντος:

- οὐκ ἀποθανοῦνται πατέρες ὑπὲρ τέκνων,

- οὔτε τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ψυχὴ ἢ ἁμαρτάνουσα αὐτὴ ἀποθάνεται; Οὐκοῦν ψυχὴ ἢ ἁμαρτάνουσα αὐτὴ ἀποθάνεται.

Ἅμαρτωλοὶ δέ γεγόναμεν διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ διὰ τοιόνδε τρόπον: Πεποίητο μὲν γὰρ ἐπὶ ἀφθαρσία καί ζωῆ, ἦν δέ αὐτῷ καί ὁ βίος ἀγιοπρεπῆς ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ὅλον ἦν καί διὰ παντός ἐν θεοπτίαις ὁ νοῦς, ἐν εὐδείᾳ δέ καί γαλήνῃ τό σῶμα, κατηρεμούσης ἀπάσης αἰσχροῦς ἡδονῆς· οὐ γὰρ ἦν ἐκτόπων κινήματων θόρυβος ἐν αὐτῷ. Ἐπειδὴ δέ πέπτωκεν ὑφ' ἁμαρτίαν καί κατώλισθεν εἰς φθοράν, ἐντεῦθεν εἰσέδραμον τὴν τῆς σαρκὸς φύσιν ἡδοναί τε καί ἀκαθαρσίαι, ἀνέφυ δέ καί ὁ ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἀγριαίνων νόμος. Νενόσηκεν οὖν ἡ φύσις τὴν ἁμαρτίαν διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός, τοὔτέστιν Ἀδάμ· οὕτως ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὐχ ὡς τῷ Ἀδάμ συμπαραβεβηκότες, οὐ γὰρ ἦσαν πώποτε, ἀλλ' ὡς τῆς ἐκείνου φύσεως ὄντες τῆς ὑπὸ νόμον πεσοῦσης τόν τῆς ἁμαρτίας ... ἠρώστησεν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐν Ἀδάμ διὰ

²³ Ἅγιος μέγας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, PG 74, 789, 785, Ἀναστάσιος Σιναΐτης, PG, 89, 796 καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, PG, 60, 477, 475.

τῆς παρακοῆς τὴν φθοράν, εἰσέδου τε οὕτως αὐτὴν τὰ πάθη..."²⁴

Βλεπουμε, λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν ἢ πτώσις νοεῖται ὡς **ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς θείας ζωῆς.**

Γιὰ τὴν ἀσθένεια δέ πού ἐπακολούθησε καὶ τὴν φθορά τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, αἴτιος πάντων θεωρεῖται ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, πού ἦλθε σέ συνεργασία μέ τόν διάβολο.

Ἀντιθέτως, στή Δύση καί στοὺς θεολόγους πού ἔφεραν τὴν Δύση στήν Ἑλλάδα, ὅλα τὰ κακά τοῦ κόσμου προέρχονται δῆθεν ἀπὸ τό τιμωρητικό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος δέ ὁ σατανᾶς θεωρεῖται ὡς ἀπλό τιμωρητικό ὄργανο τοῦ Θεοῦ!

Περί τῆς κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν δημιουργίας

Ναύπακτος,
Πέμπτη τῆς Θείας Ἀναλήψεως 2006

Λίαν ἀγαπητέ μοι Γέροντα π. Συμεών!
Χριστός Ἀνέστη!

Σᾶς στέλνω σύντομη ἀπάντηση σχετικά μέ τό μέγα μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ μας, πού ἀπησχόλησε τοὺς Πατέρες τῆς Ἁγίας Ἄννης, μετά τὰ ὅσα μή ὀρθά ἔγραψε ὁ κ. Καλλίνικος στήν Κάλυμνο καί ἔπεσε καί πέφτει συνεχῶς σέ μέ μεγάλα δογματικά καί Θεολογικά λάθη, ἐλλείπει γραμματικῶν καί Θεολογικῶν γνώσεων.

Εἰσαγωγικά

1. Ἐάν ὁ πρωτόπλαστος δέν ἀμάρτανε κατά τόν **Μέγαν Βασίλειον** θά προσήγετο εἰς τό ξύλον τῆς ζωῆς ἀπὸ τό ὁποῖο θά μετελάμβανε καί θά

²⁴ Ἑρμηνεία εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν, PG, 74, 788-789.

ἀπεθανατίζετο, θεούμενος κατά Χάριν καί μετοχήν.²⁵

«Εἰ μὲν οὖν», λέγει καί ὁ Ἅγιος **Γρηγόριος ὁ Θεολόγος**, «εἰμίναμεν ὅπερ ἦμεν (ἀναμάρτητοι) καί τὴν ἐντολήν ἐφυλάξαμεν, ἐγενόμεθα ἄν (θά ἐγενόμεθα), ὅπερ οὐκ ἦμεν, τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς προσελθόντες, μετά τό ξύλον τῆς γνώσεως. Καί τί γεγονότες; (τί θά εἶχαμε γίνει;). Ἀπαθανατισθέντες καί Θεῷ πλησιάσαντες»²⁶.

Τό ξύλον τῆς ζωῆς ὑπῆρχε ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου.

Τό ξύλον τῆς ζωῆς ἦν ὁ Χριστός!

Ἀπό ποῦ τό συμπεραίνουμε αὐτό;

Τό ἐρμηνεύουν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Τό ὑπερτονίζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία συνεχῶς μέ τὴν ὑμνογραφία της καί ἰδιαίτερα στήν ὑμνολογία τῶν Χριστουγέννων.

Ἀλλά καί κάθε ἱερεὺς προετοιμάζοντας τὴν Προσκομιδὴν κάθε φορά πρὶν τελέσει τὴν ἀναίμακτον λατρείαν λέγει:

«Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ ἠνοικται πᾶσιν ἢ Ἐδέμ, εὐτρεπίζου Εὐφραθᾶ ὅτι **τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καί γὰρ ἡ ἐκεῖνης γαστήρ ἐδείχθη νοητός, ἐξ ἧς τό θεῖον φυτόν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα. Χριστός γεννᾶται τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα.»**

Τό ξύλον τῆς ζωῆς ἦταν ἐδώδιμο μόνον τοῖς τῷ θανάτῳ μὴ ὑποκειμένοις κατά τον Ἅγιον Ἰωάννην τόν **Δαμασκηνόν.**

Τότε, ἐάν οἱ πρωτόπλαστοι δέν ἀμάρταναν, θά ἐπλησίαζαν τόν Θεόν κατά τόν Ἅγιον **Γρηγόριον τόν Θεολόγον**, θά ἐθεοῦντο κατά Χάριν καί μετοχήν, καί θα ἐκληρονόμουν τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ἡτομιασμένην ἀπὸ καταβολῆς κόσμου διὰ τοὺς ἀξίους.

²⁵ Μ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ, 54, 99

²⁶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, PG, 36, 612

Ἐπί τοῦ θέματος

2. Ὅσον ἀφορᾷ τά γραφόμενα ἀπὸ τὸν κ. Καλλίνικον ἔχω νά Σᾶς παρατηρήσω τά ἑξῆς:

Ἀκόμη καί ὁ καθηγητής τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Κοσμήτωρ π. Γεώργιος Μεταλληνός διακριτικά τοῦ ἀπάντησε, ὅτι εἶναι ἄνευ σημασίας γιά τήν πνευματική μας ζωή τά γραφόμενά του.

Ἡ αἴρεση πολεμήθηκε ἀπό τοὺς Ἁγίους Πατέρες, γιατί ἡ ἀλλοίωση τοῦ δόγματος καί τῆς Πίστεως εἶχε συνέπειες στήν πνευματική μας ζωή καί ἦταν ὀλέθρια γιά τήν σωτηρία μας.

Ὁ κ. Καλλίνικος ἐπιμένει νά ἀσχολεῖται μέ καθ' ὑπόθεσιν διατυπωθεῖσες προτάσεις (μέ ὑποθετική θεολογίαν), πού δέν ἔχουν καμμία συνέπεια στήν Πίστη μας, ἀφοῦ ὅλοι ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅτι *«Πιστεύουμε εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ... δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καί σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου καί ἐνανθρωπήσαντα».*

Αἴρεση ἀποτελεῖ ἡ ἀλλοίωση ἢ ἡ ἀπόρριψη τῆς Πίστεως στήν Ἁγία Τριάδα, στήν Θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στήν Ὁμοουσιότητα τοῦ Υἱοῦ πρὸς τόν Πατέρα, στήν Θεότητα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, στίς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ μας καί στίς δύο θελήσεις καί ἐνέργειες, στήν ἀειπαρθενία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μας, ἡ ἀπόρριψη τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, στίς ὁποῖες προσκυνοῦμε σχετικῶς καί ὄχι λατρευτικῶς τόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, τήν Παναγία μας, τοὺς Ἁγίους μας καί τιμᾶμε τά ζωοποιά γεγονότα πού συνδέονται μέ τήν σωτηρία μας, ἀφοῦ ἡ τιμὴ ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει.

Αἴρεση ἀποτελεῖ ὁ Οἰκουμενισμός πού ἀνατρέπει τό ἔργο τοῦ Παναγίου Πνεύματος τά θεμέλια τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξου καί τήν ὀρθόδοξον

ἐκκλησιολογίαν, μιά καί διδάσκει ὅτι σώζουν καί οἱ Λατῖνοι καί οἱ Προτεστάντες καί οἱ Μονοφυσίτες, ἀλλά καί ὁ "θεός" τῶν ἑτεροθρήσκων, τῶν Μωαμεθανῶν, τῶν Ἰνδουιστῶν, τῶν Βουδιστῶν καί ὅλου τοῦ συνονθυλεύματος τοῦ σατανᾶ...

Ὁ Οἰκουμενισμός ἀποτελεῖ ἀνατροπήν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας!

Ποιά ἦταν ἡ βούληση τοῦ Θεοῦ, ἐάν δέν ἀμάρτανε ὁ Ἀδάμ καί ἂν θά σαρκωνόταν ὁ Χριστός μας, τοῦ Ἀδάμ μή ἀποστατήσαντος, **τό θέμα αὐτό ἀποτελεῖ πρόβλημα καθ' ὑπόθεσιν, μή σωτηριολογικό.**

Ἀφοῦ ὁ Ἀδάμ ἀμάρτησε, καί ὁ Χριστός μας ἐνηνθρώπησε δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, θέμα πλέον ὑποθετικῆς θεολογίας, **ἐσφαλμένα ὅπως τό ἀντιλαμβάνεται ὁ κ. Καλλίνικος,** δέν τίθεται.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιά τήν Θεία ἐνανθρώπηση

3. Καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποίησαν τόν καθ' ὑπόθεσιν συλλογισμόν, γιά νά μᾶς κάνουν νά νοσταλγήσουμε τήν αἰώνια Πατρίδα μας, ἀλλά καί καταφατικά γιά νά προσεγγίσουν τό μέγα μυστήριο τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως, ἐλλαμπόμενοι ὁμῶς ἀπό τίς ἀκτίνες τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια.

Τώρα, ἀφοῦ οἱ Πρωτόπλαστοι ἔπεσαν, καί ὁ Κύριος ἐνηνθρώπησε δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν, αὕτη εἶναι ἡ Πίστις μας καί αὕτην ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας!

Καί οὐδεὶς τό ἀμφισβητεῖ!

Ὅλοι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἔχουμε τήν αὕτην Πίστιν τήν ἅπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν!

Ὡστόσο, ἐκτός ἀπὸ τόν Ἅγιον Μάξιμον, καί ὁ Ἅγιος Μέγας Βασίλειος θεολογεῖ καί διδάσκει -(χωρὶς νά μπορεῖ νά

διανοηθεῖ κανείς τον κατηγορήσει για ... αίρετικό...!) τὰ ἐξῆς ἀναφερόμενος στήν κατ' εἰκόνα δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου: -

«Υἱοῦ μὲν καὶ Πατρὸς πᾶσα ἀνάγκη τὴν αὐτὴν εἶναι μορφήν, θεοπρεπῶς δὴλον ὅτι τῆς μορφῆς νοουμένης, οὐκ ἐν σχήματι σωματικῷ, ἀλλ' ἐν ιδιώματι τῆς Θεότητος.

Ἄκουε καὶ σύ ὁ ἐκ τῆς νέας κατατομῆς, ὁ τὸν Ἰουδαϊσμόν πρεσβεύων ἐν Χριστιανισμοῦ προσποιήσει.

Τίνι λέγει «κατ' εἰκόνα ἡμετέραν»;

Τίνι ἄλλω γε, ἢ τῷ ἀπαυγάσματι τῆς δόξης, καὶ χαρακτηῖρι τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου;

Τῇ ἰδίᾳ τοίνυν εἰκόνι, τῇ ζώσῃ, τῇ εἰπούσῃ «ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐσμέν» καὶ «ὁ ἑωρακὼς ἐμέ ἑώρακε τὸν πατέρα», ταύτῃ λέγει ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν».

Μέ ἄλλους λόγους ὁ **Μ. Βασιλείος**, ἀναφερόμενος καὶ στό Φιλίπ., 2, 5-11

συσχετίζει τὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ κατασκευὴν τοῦ ἀνθρώπου

πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰκόνα αὐτοῦ (πρὸ τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως).

Τοῦτο ἐκφράζεται σαφέστερα στόν κατά Εὐνομίου λόγον Β' § 16 τοῦ **Μ. Βασιλείου**, ὅπου λέγονται τὰ ἀκόλουθα:

«Νοεῖν δέ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, οὐ κατὰ τὰς τεχνιτάς ταύτας ὕστερον ἀπεργασθεῖσαν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον, ἀλλὰ συνυπάρχουσαν καὶ παρυφειστηκυῖαν τῷ πρωτοτύπῳ ὑποστήσαντι, τὸ εἶναι τὸ ἀρχέτυπον, οὕσαν, οὐκ ἐκτυπωθεῖσαν διὰ μιμήσεως, ὥσπερ ἐν σφραγίδι τινι τῆς ὅλης φύσεως τοῦ Πατρὸς ἐναποσημανθείσης τῷ Υἱῷ».

Ὅλα αὐτὰ ἂν τὰ συνοψίσουμε σημαίνουν ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ τελεία Αὐτοῦ εἰκὼν καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς Θείας δόξης, ἔλαβε διὰ τῆς Θείας ἐνσαρκώσεως μορφήν καὶ σχῆμα ἀνθρώπου (Φιλίπ. 2, 7), ἀκριβῶς διότι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καὶ διότι τοῦτο ἀμαυρώθηκε μέ τὴν παράβαση τῶν Πρωτοπλάστων.

Οὕτω νοεῖται ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἢ κατὰ πάντα

τελεία εἰκὼν Αὐτοῦ, ὡς ἔχουσα σκοπόν, τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως.

Πῶς, λοιπόν, ὁ **Μέγας Βασιλείος** ὑπολαμβάνει τό ὅτι ὁ Ἄδάμ δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, πρὶν σαρκωθεῖ ὁ Χριστός μας;

Πῶς ἐξηγεῖ τό «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν»;

Κατ' εἰκόνα τίνος;

Τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας!

Θεολογεῖ ὁ **Μέγας Φωστήρ τῆς Καισαρείας!**

Πῶς, λοιπόν, δημιουργεῖ τὸν Ἄδάμ, πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ μας κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεανθρώπου πρὶν ὁ Κύριος προσλάβει τό ἡμέτερον φύραμα, κατὰ τὸν **Οὐρανοφάντορα;**

Ἡ Παναγία Τριάς, ἐπομένως, δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅταν εἶπεν ὁ Θεός, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, πρὶν σαρκωθεῖ ὁ Υἱός.

Κατ' εἰκόνα τίνος;

Τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας, ἐρμηνεύει ὁ Μέγας Βασιλείος!

Καλεῖται ὁ Ἄδάμ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δημιουργίας ἀπὸ τὸν **Τριαδικόν Θεόν** νὰ ὁμοιάσει πρὸς τὸν **Θεάνθρωπον,**

πού θά σαρκωθεῖ μελλοντικά

ἐν χρόνῳ

ἐκ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, (πρὶν ἀκόμη δημιουργηθεῖ ὁ Ἄδάμ καὶ πρὶν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν Θεόν)!

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μας εἶναι «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» καὶ ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς (Κολ. 2, 9, πρβλ. καὶ Ἰω. 1, 9).

Τὰ αὐτὰ διδάσκει καὶ ὁ **Ἅγιος Εἰρηναῖος:**

«Ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις ἐλέγετο μὲν κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγονέναι τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐδείκνυτο δέ. Ἔτι γάρ

ἀόρατος ἦν ὁ Λόγος, οὗ κατ' εἰκόνα ὁ ἄνθρωπος ἐγεγόνει. Διὰ τοῦτο δὴ καὶ τὴν ὁμοίωσιν ῥαδίως ἀπέβαλεν. Ὅποτε δέ σὰρξ ἐγένετο ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τ' ἀμφότερα ἐπεκύρωσε. Καὶ γὰρ καὶ τὴν εἰκόνα ἔδειξεν ἀληθῶς, αὐτὸς τοῦτο γενόμενος, ὅπερ ἦν ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, καὶ τὴν ὁμοίωσιν βεβαίως κατέστησεν, συνεξομοιώσας τὸν ἄνθρωπον τῷ ἀοράτῳ Θεῷ». ²⁷

Ὁ Μ. Βασίλειος, ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος καὶ ὁ Μέγας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνός, ἀντιλαμβάνονται τὴν στενὴν σχέσηην μεταξύ τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸ καὶ μετὰ τὴν Θεῖαν ἐνσάρκωσίν Του, ὡς εἰκόνας τοῦ ἀοράτου Θεοῦ.

«Ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, ὁ συμφυὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, ἔδειξε καὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ πρωτότυπον καὶ καθ' ἣν εἰκόνα ὁ Ἀδάμ εἰς ἀνθρώπου φύσιν διεμορφώθη.» ²⁸

Ἀλλὰ καὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ μακαρίας ζωῆς παντός ἀνθρώπου, διψῶντος τὴν σωτηρίαν.

4. Ἄν ἐδέετο «σωτηρίας», τελειώσεως μᾶλλον, ὁ Πρωτόπλαστος Ἀδάμ, οἱ Πατέρες δὲν τὸ ἀφήνουν ἐπίσης ἀναπάντητο:

Ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καὶ ἐποίησε δι' αὐτὸν κατορθωτὸν τό καθ' ὁμοίωσιν. Τό μὲν ἐδώρισεν ὡς χάρισμα, τό δέ ἐζήτησεν ὡς κατόρθωμα. Τό μὲν ἐδόθη, τό δέ ἀτελές κατελήφθη, ἵνα, κατορθώσας τοῦτο ὁ ἄνθρωπος, ἄξιός γένηται τῆς παρά τοῦ Θεοῦ μισθαποδοσίας. ²⁹ Ἀφήκε τό καθ' ὁμοίωσιν ἀτελές ὁ κτίσας ἐπίτηδες, ἵνα παρ' ἡμῶν ἡ ἐργασία τοῦ καλοῦ ἀποτελεσθῆ καὶ ἡμέτερον δόξη (νά φανεῖ) τό ἀγαθόν, ὥστε καὶ μισθόν ἡμᾶς

ἐντεῦθεν ὀφειλόμενον σχεῖν» (νά ἔχουμε). ³⁰

Τί ἐστὶν τό καθ' ὁμοίωσιν;

«Τό εἰς δύναμιν ἐξομοιοῦσθαι τῷ Θεῷ, κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον.» ³¹ Διὰ τῆς ἀρετῆς ὁμοιοῦται ὁ ἄνθρωπος μέ τὸν Θεόν. «Τέλος τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ Θεῖον ὁμοίωσις, καὶ τῶν ἀρετῶν ἡ περιβολὴ τὴν θεῖαν μιμεῖται μακαριότητα ³², ἐν ἣ ἅσα ἀρετὴ καὶ ἀγαθόν. Ἐν τῶν ἀγαθῶν ἐστὶ καὶ τό ἐλεύθερον ἀνάγκης εἶναι (τό νά εἶναι κάποιος) καὶ φυσικῆς δυναστείας καὶ αὐτεξούσιον πρὸς τὸ δοκοῦν ἔχειν (νά ἔχει) τὴν γνώμην. Τούτου ἐλλείποντος πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς Θείας μακαριότητος γίνονται ἀπρόσιτα, καθ' ὅτι καὶ ἡ ἀρετὴ ἀδύνατος. Ἀδέσποτον γὰρ τι χρῆμα (πράγμα ἐστὶν) ἡ ἀρετὴ καὶ ἐκούσιον, τό δέ κατηναγκασμένον καὶ βεβιασμένον ἀρετὴ εἶναι οὐ δύναται.» ³³

4. Περί δέ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου γράφει πράγματα τὰ ὅποια προσβάλλουν τὸν νέον αὐτὸν Χρυσόστομον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Συνεχῶς γράφει ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει «ἐσφαλμένη διατύπωσις» ... τοῦ Ἁγίου! ἐκεῖ ἔχει «ἐσφαλμένας δοξασίας» ἢ «εἰς αὐτό τό λάθος παρεσύρθη ὁ Ἅγιος μᾶλλον ἐρμηνεύοντας λανθασμένως τὴν πρότασιν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου». Ἄν εἶναι δυνατόν! Ἐρμήνευσε ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἐσφαλμένα τὸν Ἅγιον Μάξιμον καὶ τὸν κατενόησε σωστά ... ὁ κ. Καλλίνικος!!!

Αὐτὰ ἀρκοῦν πρὸς τό παρόν.

Ἄν μελλοντικά ἔχω τό χρόνο θά Σᾶς γράψω καὶ γιὰ τίς γνώμες τῶν μεγάλων Ἁγίων, Μαξίμου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Ἁγίου Ἀνδρέα Κρήτης, ὅπου θαυμάζει κανεὶς τὴν Θεῖαν ἔλλαμψιν τῶν μεγίστων Θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας στό θέμα τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως.

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,
αἰτούμενος τίς εὐχῆς Σας,
π. Νικόλαος Δημαρᾶς

²⁷ Ἁγίου Εἰρηναίου, Κατὰ αἰρέσεων, 5, 16, 2, ΒΕΠΕΣ 5, 166,11-17

²⁸ Μ. Φωτίου, PG 101, 260

²⁹ Γρηγορίου Νύσσης PG 44, 273.

³⁰ Μ. Βασιλείου, PG 30, 32.

³¹ Ἱ. Χρυσόστομου, PG 54, 591.

³² Γρηγορίου Νύσσης, PG 44, 961.

³³ Γρηγορίου Νύσσης, PG 44, 184.

**Θεολογικά και δογματικά-κανονικά
σφάλματα ἐν γνώσει ἁγνοίας τοῦ π.
Μακαρίου Καβακίδη, τοῦ κ. Καλλινίκου
στήν Κάλυμνο καί τῶν ἀδελφῶν μας τῶν
ἀκολουθούντων εἰσέτι τόν μακαριστόν
Ἐπίσκοπον Ματθαῖον**

«Ὅθεν σφάλλουσι μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι ὅπου λέγουσιν, ὅτι εἰς τούς παρόντας καιρούς ὅλοι οἱ παρά κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι, εἶναι ἐνεργεῖα καθηρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλώσσα εἶναι ἐκείνη ὅπου ἀνόητως τά τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μή νοοῦσα ὅτι ἡ προσταγή τῶν Κανόνων, χωρίς τήν ἐμπρακτον ἐνεργεῖαν τοῦ β' προσώπου, ἦτοι τῆς Συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καί πρό κρίσεως μή ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν...

Αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι φανερά ἐξηγοῦσι τόν ἑαυτὸν τους μέ τόν ΜΣΤ' Κανόνα τους, ἐπειδὴ δέν λέγουσι πῶς ἦδη εὐθύς ἐνεργεῖα εὐρίσκεται καθηρημένος ὁποῖος ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος δεχθῆ τὸ τῶν αἰρετικῶν βάπτισμα ἀλλά «καθαιρεῖσθαι προστάζομεν», ἡγοῦν νά παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καί ἐάν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῆ μέ τήν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπό τήν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν».

(Σημείωσις εἰς τόν Γ' Ἀποστολικόν Κανόνα).
Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης

«... προτεσταντίζει καί λατινίζει πᾶς ἡ πᾶσα ἐπί μέρους Ἐκκλησία, ὅταν οἰκειοποιεῖται ἢ σφετερίζεται τὸ δικαίωμα τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου καί προβαίνει διὰ μίαν ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν τῆς Δ. Συνόδου τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν κήρυξιν ταύτης ὡς σχισματικῆς καί τὴν ἀκύρωσιν τῶν μυστηρίων αὐτῆς!»

«... Ἐπίσης ὑποκρίνεται καί ψεύδεται ἡ ὕμετέρα θεοφιλία³⁴ ὅταν διατείνηται ὅτι παρέλκει ἡ συγκρότησις Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου διὰ τὴν ἐγκυρον καί τελεσιδικον καταδίκην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀφοῦ αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι 1583, 1587 καί 1593, κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον.

Καί τοῦτο διότι γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι αἱ εἰρημένοι Σύνοδοι κατεδίκασαν μὲν τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἡ καταδίκη αὐτῆ ἀφορᾷ τούς Λατίνους, οἵτινες ἔθηκαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ὅλον ἡμερολόγιον, ἐνῶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρέλαβεν ἐκ τούτου τὸ ἡμισυ ἐφαρμόσας αὐτό εἰς τὰς ἀκινήτους ἐορτάς, ἀκριβῶς ἵνα παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τῆς καταδίκης ταύτης.»

Ἅγιος πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος

Ἡ θεωρία περὶ αὐτομάτου ἀπωλείας τῆς Χάριτος στήν Ἐκκλησία, λόγω τῆς ἐπάρατης εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερο-

³⁴ Σ.σ. πρόκειται γιὰ τόν ἐπίσκοπο Γερμανὸν Βαρυκόπουλο πρὸς τόν ὁποῖο ἀπευθύνεται ὁ Ἅγιος πρόεδρός μας.

λογίου³⁵, πού ὑποστηρίζουν ὀρισμένοι Ὁρθόδοξοι ἀδελφοί μας στερεῖται οἰασδήποτε θεολογικῆς καί δογματικῆς βάσεως.

Ὡς γνωστόν οἱ δύο Μητροπολίτες Δημητριάδος Γερμανὸς καί Φλωρίνης Χρυσόστομος³⁶ ἐπὶ 11 χρόνια, ἦτοι ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τὸ 1935, ἀπεδέχοντο τὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν, τὴν ὁποία καί συνυπέγραψαν καί τελοῦσαν σύμφωνα μέ τὸ "διορθωμένο Ἰουλιανόν" στὶς Μητροπόλεις τους τίς γιορτές. Ἀλλὰ καί ὡς πρόεδροι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων (Α' βαθμοῦ καί Β' βαθμοῦ) δικάζαν καί ἐπέβαλλαν ποινές κατὰ κληρικῶν παλαιοημερολογιτῶν γιὰ φατρεία καί τυρεία καί ἀπειθεία πρὸς τίς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας περὶ Ἡμερολογίου.

Μαζὶ μέ τόν Ζακύνθου Χρυσόστομον ἀνέλαβαν τόν Ἱερό Ἀγῶνα τῶν Ὁρθοδόξων τὸ 1935 καί χειροτόνησαν τέσσερις νέους Μητροπολίτες, τόν Κυκλάδων Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, (5.6.1935), τόν Μεγαρίδος Χριστοφόρον Χατζῆν (6.6.1935), τόν Βρεσθῆνης Ματθαῖον Καρπαθάκη (7.6.1935) καί τόν Διαυλείας Πολύκαρπον Λιώσην (7.6.1935) καί συγκρότησαν 7μελῆ Ἱεράν Σύνοδον.

Ἐάν ἡ ἀπώλεια τῆς Χάριτος ἐπήρχετο αὐτομάτως μέ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου³⁷, τότε οὔτε καί ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Ματθαῖος, πού ἠγήθηκε τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας, θά εἶχε Θεῖαν Χάριν, γιατί αὐτὴ θά εἶχε ἀπολεσθεῖ μέ τὴν ἐπὶ 11ετίαν ὄλην κοινωνίαν μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν τῶν χειροτονησάντων αὐτόν Ἀρχιερέων, ὄντες καί οἱ ἴδιοι Νεοημερολογίτες.

Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς, Χριστόφορος Χατζῆς καί Πολύκαρπος Λιώσης ἀργότερα ἐπανῆλθαν στήν καινοτομία καί ἔγιναν

³⁵ Ἐιδίῃ ἦταν προκαταδικασμένη ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ τοῦ Ἐορτολογίου μέ τίς Πανορθόδοξες ἀποφάσεις τοῦ 1582-3, 1587 καί 1592.

³⁶ Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος χειροτονήθηκε μέσα στήν καινοτομία ἦτοι τὸ 1927.

³⁷ Ἐιδίῃ ἡ εἰσαγωγὴ ἦταν προκαταδικασμένη

δεκτοί άνευ χειροτονίας στην Νεοημερολογιτική έκκλησία!³⁸

Ο κυρός Ματθαίος, ως γνωστόν, μόνος του και άντικανονικά -δχι ώστόσο άνυποστάτως από πνευματικής άπόψεως- χειροτόνησε τό 1948 τόν Τριμυθούντος Σπυρίδωνα, και στή συνέχεια τέλεσε και άλλες χειροτονίες μέ τόν Τριμυθούντος.³⁹

Έχοντας γνώση της άντικανονικότητας αυτής οί Ματθαϊκοί άδελφοί μας άργότερα, τόν Σεπτέμβριον-Οκτώβριον του 1971, και συγκεκριμένα ο Κορίνθου Κάλλιστος μετά του Κιτίου Έπιφανίου, συνοδευόμενοι υπό του Εύγενίου Τόμπρου μετέβησαν στις ΗΠΑ και χειροθετήθησαν από τους Άρχιερείς της Έκκλησίας των Ρώσων της Διασποράς πού εύρίσκετο υπό την πνευματικήν δικαιοδοσίαν του Άγιου Φιλαρέτου, του οποίου τό λείψανον κατά την άνακομιδήν εύρέθη άδιάφθορον.

Οί Ματθαϊκοί άδελφοί μας, πού παρουσιάζονται ως οί πλέον άδιάλλακτοι και ακραιφνείς Όρθόδοξοι, πού είχαν καταδικάσει ως ένεργεία σχισματικές όλες τις έκκλησίες πού ακολουθοΰσαν τό Νέο Ήμερολόγιο, δέν δίστασαν νά κοινωνήσουν και νά έξαρτηθούν κανονικά από Σύνοδο, ή όποία συλλειτουργοΰσε μέ Νεοημερολογίτες κληρικούς και άνεγνώριζε ως κανονικές όλες τις Όρθόδοξες Έκκλησίες πού ακολουθοΰσαν τό Νέο Ήμερολόγιο.

Τό 1973 οί άδελφοί μας Ματθαϊκοί άνέδειξαν έπτά νέους επισκόπους, τόν Άττικής και Μεγαρίδος Ματθαίο Μακρῆ, τόν Πειραιώς και Νήσων Νικόλαο Μεσιάρακη, τόν Βρεσθένης Λάζαρο Άθανασίου, τόν Άργολίδος Παχώμιο Άργυρόπουλο, τόν Φθιώτιδος Θεοδόσιο Τσαλάγκα, τόν Ηρακλείου Εύμένιο Σηφάκη και τόν Σεβρίων και Κοζάνης Τίτο Βλάχο.⁴⁰

Τήν άναγωγή των χειροτονιών τους οί Ματθαϊκοί άδελφοί μας στους Ρώσους

³⁸ Έγκύκλιος της καινοτόμου έκκλησίας 753/16.02.1954, Συνοδικές Έγκύκλιοι, τόμ. Β' σελ. 703.

³⁹ Εύστρατιάδου, Η πραγματική αλήθεια περί της άλλαγής του Ήμερολογίου, σελ. 164.

⁴⁰ Άφου άναχειροθετήσαν τους υπό ενός χειροτονηθέντες!

της Διασποράς άναγκάστηκαν νά υποστηρίξουν και ένώπιον των έλληνικών δικαστηρίων!⁴¹

Και οί άδελφοί μας Ματθαϊκοί έλκουν την διαδοχή από τους Ρώσους της διασποράς. Ο διάλογος μέ την Έκκλησία μας πού διακόπηκε τό 1992 πού άποσκοποΰσε στην ένωση μαζί τους θά γινόταν μέ βάση την κοινή Όμολογία ως προς την Άποστολική Διαδοχή από τους Ρώσους της Διασποράς, δηλαδή διά της χειροθεσίας επί σχισματικών τό 1971 στους Ματθαϊκούς επισκόπους.⁴²

Οί Ρώσοι της Διασποράς μέχρι τό 1983 πού άναθεμάτισαν τόν Οικουμενισμό έν Συνόδω, υπό τόν Άγιον Φιλάρετον, ακολουθοΰσαν μέν τό Πάτριον Έορτολόγιο και κρατοΰσαν άυστηρή όμολογιακή στάση έναντι του Οικουμενισμού, είχαν ώστόσο κοινωνία μέ τις Νεοημερολογιτικές έκκλησίες.

Άγνοοΰν -ή παραβλέπουν σκοπίμως ή πλανώνται- πολλοί Όρθόδοξοι άδελφοί μας την άμεση κοινωνία των Ρώσων της Διασποράς μέ τους Νεοημερολογίτες ή την έμμεση κοινωνία τους μέ αυτούς, μέσω του Πατριαρχείου της Σεβρίας,⁴³ μέ τό όποιο

⁴¹ Βλ. Βούλευμα 54/76 στην "Όρθόδοξο Πνοή", 2005, σελ. 258. Τό 1971 "και εις την Αμερικάνη και εις την Ελλάδα άπαντες οί Άρχιερείς άγαλλομένω ποδι και ίλέω δμματι έδέχθησαν χειροθεσίαν", σημειώνει ο π. Κήρυκος Κοντογιάννης.

⁴² "Όρθόδοξο Πνοή", 2005, σελ. 375. Τά τελευταία τέσσερα χρόνια (πρό του 1996-97) ο π. Κήρυκος Κοντογιάννης δημοσιεύει συνέχεια τά σχετικά μέ την άναγνώριση των χειροτονιών των Ματθαϊκών από τους Ρώσους της Διασποράς. Τό ότι έγινε χειροθεσία-χειροτονία από τους Ρώσους της Διασποράς είναι πλέον άναμφισβήτητο μετά τό βούλευμα 54/76 κατά τις όμολογίες των πρώην Άρχιεπισκόπου των Ματθαϊκών κυρού Άνδρέου, των Άργολίδος και Περιστερίου και του Πειραιώς κ. Νικολάου Μεσσιακάρη. Όποτε άντιλαμβάνεται κανείς ότι ήταν πέρα για πέρα αλήθη όσα ο μακαριστός επισκόπος μας κυρός Καλλιόπιος είχε άναφέρει περί άναχειροτονίας-χειροθεσίας των επίσης μακαριστών κυρού Καλλίστου και κυρού Έπιφανίου, καθ' ότι ήταν παρών στην χειροτονία τους, στην Άμερική.

⁴³ Και κατά τόν χρόνο των πρώτων χειροτονιών των επισκόπων μας, του μακαριστου Άκαίου και των

οὐδέποτε διέκοψαν τὴν πλήρη κοινωνία. **Ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς πῆραν στό παρελθόν ὄλοι οἱ ἐπίσκοποι μας τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ**⁴⁴.

ὑπολοίπων Ἀρχιερέων μας καὶ πρὸ αὐτῶν, καὶ στὴ συνέχεια κατὰ τὸν χρόνο τῶν χειροτονιῶν τῶν Καλλίστου (μακαριστοῦ) καὶ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κυροῦ Ἐπιφανίου καὶ ὅταν κοινωνήσε ἡ Ἐκκλησία μας πλήρως μέ τοὺς Ρώσους.⁴⁴ **Τό ὅτι οἱ Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς κοινωνοῦσαν πάντοτε καὶ ποτέ δέν διέκοψαν τὴν κοινωνία μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας καὶ τό ἀντίστοιχο τῶν Ἱεροσολύμων τό ἔχουμε ἐπισημάνει πολλές φορές στό παρελθόν.** Βλ. πρόσφατα, «Ἅγιοι Κολλυβάδες» τ. Ὀκτωβρίου-Δεκεμβρίου 2003, σελ. 3, “Der Bote”, 1/1998, 38, (Offzielles Organ der Russischen Orthodoxen Diözese des Orthodoxen Bischofs von Berlin und Deutschland). “Der Bote”, 4/2000, 19, 20, 23. Βλ. σχετικά καὶ π. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ (Ἱερομονάχου), ὁ.π. σελ. 13 καὶ 14. Βλ. **Russian Life**, Febr. 1966, **Orthodox Word**, Jan. Febr. 1966, **Orthodox Russia**, 1969, No 5, **The Orthodox Word**, March 1969. Βλ. πρόσφατα «Ὁρθόδοξος πνοή», τ. Σεπτεμβρίου 2004, σελ. 152, σελ. 398 καὶ τό παλαιότερο τ. Σεπτεμβρίου 2003, σελ. 375-379. Βλ. ἐπίσης στόν 11^ο τόμο τῶν Πατρῶν σελ. 40 **τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου τῆς Συνόδου μας Καλλιοπίου.** Βλ. **Vladimir Moss**, The tragedy of the Russian Orthodox Church Abroad, Moscow, 2001, p. 6. Ἐπίσης **Vladimir Moss**, The fall of the ROCA p. 364 ἐπ. Τοῦ ἰδίου **Vladimir Moss**, Ὁ Ἱερός ἀγὼν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος 1919-1992, σελ. 71, 72 καὶ 73. Βλ. καὶ ἐπιστολή του τῆς 8^{ης}/21^{ης} Ἰαν. 1995 ἐπισυναπτόμενη στό ἔργο του αὐτό. Καὶ ὄχι μόνον κοινωνοῦσαν μέ Νεοημερολογίτες καὶ Οἰκουμενιστές Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ σέ τελετές αἰρετικῶν Λατίνων συμμετεῖχαν οἱ πλέον «φιλελεύθεροι» ἐξ αὐτῶν ὡς ὁ **Λεόντιος Χιλῆς** καὶ **Γενεῦης Ἀντώνιος!** Ἀκόμη καὶ **Αὐτός ὁ Μέγας ἀσκητής** καὶ **Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς** εἶχε στή δικαιοδοσία του Νεοημερολογίτικες ἐνορίες, πού ἔμειναν μέ τό Νέο ἐπὶ 24 χρόνια. Στόν λόγο του στήν τρίτη Σύνοδο πάσης Διασπορᾶς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐκτός Ρωσίας τό 1974, ὁ **Γενεῦης Ἀντώνιος**, ἐκπρόσωπος τῆς «Φιλελεύθερης» πτέρυγας τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέπτυξε τὴν ἀποψη ὅτι «**ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε διέσπασε ἐπισήμως τοὺς δεσμούς της μέ τὴν Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.**» «**Εἶναι ἐνδιαφέρουσες**», εἶπε, «**δύο ἐπιστολές τῆς Συνόδου μας, πρὸς τοὺς Ἕλληνες Παλαιοημερολογίτες, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων ἀπεστάλησαν ἐν καιρῷ στήν Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς καὶ στό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἡ πρώτη τό 1961, 27 Σεπτεμβρίου: "Ἡ Ἐκκλησία μας τηρεῖ τό παλαιόν ἡμερολόγιον καὶ θεωρεῖ μεγάλο λάθος τὴν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου. Οὐχ ἤττον, ἡ τακτικὴ της ἦτο**

πάντοτε νά διατηρῆ πνευματικὴν κοινωνίαν μέ τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας πού ἐδέχθησαν τό νέον ἡμερολόγιον, ἐνόσω ἐορτάζουν τό Πάσχα συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφαση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ Ἐκκλησία μας οὐδέποτε ἀνεκήρυξε σχισματικόν τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἢ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ οὐδέποτε ἔπαυσε νά ἔχη πνευματικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν.» Ἡ δευτέρα Ἐπιστολὴ ἀπὸ 3/10/1961 ἔχει ὡς ἔξης: «**Ἡ Ἐκκλησία μας τηρεῖ τό παλαιόν ἡμερολόγιον καὶ θεωρεῖ μεγάλο λάθος τὴν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου. Οὐχ ἤττον, συμφώνως πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, οὐδέποτε διεκόψαμεν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μέ τὰς Κανονικὰς Ἐκκλησίας αἱ ὁποῖαι εἰσήγαγον τό νέον ἡμερολόγιον.**» **Vladimir Moss**, Ὁ Ἱερός ἀγὼν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος 1919-1992, σελ. 72 καὶ 73.

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι καταλυτικὰ καὶ ἀνατρέποντά αἶολα ἐπιχειρήματα τοῦ π. **Μακαρίου Καβακίδη** στήν πιό κάτω ἀναφερόμενη ἐργασία του. Βλ. καὶ μελέτη **Παναγιώτη Β. Ἀλεξόπουλου**, «Ἐπίσκοπος ἢ δεδικασμένη; Ἐγκυρα ἢ ἀκυρα»; Πάτρα 2001, ἐργασίας πού ἔχει προηγηθεῖ τῆς ἐργασίας τοῦ π. **Μακαρίου Καβακίδη**, «Ἡ συμφωνία τῶν ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς αἰρετικῶν, εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Οἰκονομίας», Ἀθῆναι 2004. Στήν ἐργασία του αὐτὴ ἀκολουθεῖ ὁ π. **Μακάριος τὸν Π. Ἀλεξόπουλο** καὶ τὰ τετριμμένα καὶ πλήρως ἀνασκευασμένα ἐπιχειρήματα **Ματθαϊκῶν** καὶ ὄχι μόνον ἀδελφῶν μας, ὅπως ἀνατρέπονται καὶ ὅσα ἐσφαλμένα γράφει ὁ κ. **Καλλίνικος**, στήν Κάλυμνο, ἀφοῦ ὄλοι τὰ «ἀντιγράφων» ἀπὸ τίς ἐργασίες τοῦ π. **Μάρκου Χανιώτη** «Ἀποστασίας ἔλεγχος» καὶ «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν πολέμῳ». Οἱ ἐργασίες αὐτές προσπαθοῦν ἀνεπιτυχῶς μέ διαστρέβλωση τῆς ἐννοίας τῶν Κανονικῶν διατάξεων, παράλειψη ὀλοκληρωμένης παραθέσεως Πατερικῶν χωρίων, ἀλλὰ καὶ ἀγνοώντας σημαντικὰ κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ κυρίως ἀποκρύπτοντας τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πρόσφατη ἱστορία τῶν χειροτονιῶν τῶν ἐπισκόπων μας, νά ἀνασκευάσουν ἀντίστοιχες μελέτες, πού δημοσιεύτηκαν στό περιοδικό μας «**Ἅγιοι Κολλυβάδες**» τ. 28 καὶ τὴν εἰσήγησιν πού ἐγινε στὰ πλαίσια τῆς Δ΄ Πανελληνίας Ἱερατικῆς Συνάξεως τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Οἱ καταλυτικὲς θέσεις πού παρουσιάσθηκαν καὶ στὰ ἐπόμενα τεύχη τῶν “Ἁγίων Κολλυβάδων”, δέν ἔγινε δυνατόν νά ἀνασκευασθοῦν ἀπὸ καμμία σοβαρὴ μελέτη. Καὶ βέβαια δέν εἶναι σοβαρές οἱ πρόσφατες, πρόχειρες καὶ χωρὶς βάση θεολογικὴ δημοσιεύσεις, ὅπως ἐκείνες τοῦ κ. **Καλλινίκου** στήν Κάλυμνο πού στεροῦνται κάθε θεολογικοῦ ἐρείσματος καὶ δηλώνουν βαθεῖα ἀγνοία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας καὶ τῆς θεολογικῆς μας γραμματείας.

Βλ. καὶ σχετικὲς ἀντορθόδοξες θέσεις στό «Οἱ Ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες τοῦ Ζηλωτικοῦ

Όποτε κατά την έσφαλμένη λογική τους ούτε οί ίδιοι έχουν ιερωσύνη, όσοι από αυτούς χειροτονήθηκαν ιερείς, γιατί κοινώνησαν μέ τούς Ρώσους τής Διασποράς, οί όποιοι είχαν κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες και όπωσδήποτε μέ τά Πατριαρχεία, (τής Σεργίας και τών Ίεροσολύμων), πού διεκράτησαν μέν τό Πάτριον Έορτολόγιον, είχαν όμως πάντα και έχουν, δυστυχώς, ακόμη και σήμερα πλήρη κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες.

Έσφαλμένα ή από άγνοια ύποστηρίζουν οί άδελφοί μας, ότι δέν είχαν κοινωνία οί Ρώσοι τής Διασποράς μέ τούς Νεοημερολογίτες, γιά νά δικαιολογήσουν τά άντροθόδοξα συμπεράσματά τους. Κατά τήν άντιπαραδοσιακή και άντιπατερική λογική πού άναπτύσσουν θά άρκοϋσε ή κοινωνία και μέ έναν μόνον ιερέα τών Ρώσων τής Διασποράς γιά νά χαθεί ή ιερωσύνη, γιατί ό κοινωνών άκοινωνήτω άκοινωνήτος έστω, κατά τούς Άγίους Πατέρες. **Και διά τής άλληλοδιαδόχου κοινωνίας⁴⁵, θά χανόταν άναδρομάδην ή ιερωσύνη από όλην τήν Έκκλησίαν, όπως τονίζει ό Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης!** Όπερ άτοπον.

Τά ίδια ύποστηρίζει ούχι όρθως και ό π. *Μακάριος Καββακίδης*, πού όπως φαίνεται, άγνοεί τήν πορεία τών Ρώσων τής Διασποράς.

Θά πρέπει νά τόν διδάξουμε και νά μάθει και αυτός τήν άλήθεια, γιατί επί όλόκληρον δεκαετίαν ζήσαμε κοντά στους

Παλαιοημερολογιτισμού», Άγιον Όρος 2001, του Οικουμενιστή πρώην μοναχού *Βασιλείου Γρηγοριάτη*, πού χειροτονήθηκε από τούς Νεοημερολογίτες και ύπηρετεί ως ιερεύς, μακριά από τό Περιβόλι τής Παναγίας μας στην Οικουμενιστική Κρήτη.

Δέν θά μάς έφτανε ένα όλόκληρο βιβλίο γιά νά ιστορήσουμε τά σχετικά μέ τούς Ρώσους τής Διασποράς, οί όποιοι διεκράτησαν μέν τό παλαιόν Έορτολόγιον, ήσαν επικριτικοί κατά του Οικουμενισμού μέ άποκορύφωμα τό άνάθεμα κατά του Οικουμενισμού στό Μόντρεαλ, τόν Αύγουστο του 1983 από τόν μακαριστό Πρωθιεράρχη Άγιο Φιλάρετο, αλλά ούδέποτε, όπως άποδειξαμε, διέκοψαν τήν κοινωνία μέ τήν Παγκόσμια Όρθοδοξία!

⁴⁵ Συλλειτουργήσεως κατά τόν Άγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην.

Ρώσους και κοινωνήσαμε μαζί τους και συνεργαστήκαμε μαζί τους, πολύ πριν ό ίδιος άρχίσει νά σκέπτεται και νά μελετά τά τής Θεολογίας.

Γιαυτό καλό θά είναι νά σιωπά και νά μή προσπαθει νά έντυπωσιάσει, όταν δέν γνωρίζει ή σκόπιμα άποκρύπτει, τί συμβαίνει στην Παγκόσμια Όρθοδοξία⁴⁶.

Έμās, βεβαίως, δέν μάς κλονίζει τό γεγονός ότι οί Ρώσοι τής Διασποράς είχαν πλήρη κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες και τούς Οικουμενιστές, γιατί έχουμε μελετήσει τήν ιστορία τής Έκκλησίας και τήν διδασκαλία του Άγίου Θεόδωρου του Στουδίτου.

Τί γράφει, λοιπόν, ό Μέγας Όμολογητής Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης έρμηνεύοντας αυθεντικά τίς άποφάσεις τής Ζ' Οικουμενικής Συνόδου;

Τό νά πούμε ότι τά μυστήρια τών (σ.σ. άκρίτων) αίρετικών είναι άκυρα οδηγεί σε κατάλυση τής Έκκλησίας και του Χριστιανισμού. **Έάν δηλ. εκλείπει αυτομάτως ή Χάρις τής Ίερωσύνης μέ τήν άντικανονική συλλειτουργία πριν από κρίση Συνοδική, τότε χάνεται τό δώρον τής Ίερωσύνης και μεταπίπτουμε στην ειδωλολατρεία, πράγμα τό όποιον είναι άτοπο. Δηλ. ή χριστιανική λατρεία μεταβάλλεται σε ειδωλολατρική, στερουμένη Ίερωσύνης, «ώς άναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διά τής άλληλούχου συλλειτουργήσεως».**

Έπειδή πολλές φορές επικράτησαν οί αίρετικοί στην Έκκλησία και μάλιστα γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα, όσοι έλκουν από αυτούς τήν χειροτονία και οί μετά τών δευτέρων τούτων συλλειτουργήσαντες θά πρέπει νά θεωρηθούν, κατά τήν άνορθόδοξη γνώμη τών άνωτέρω συγγραφέων, καθηρημένοι, εάν ή καθαίρεση έπέρχεται

---

⁴⁶ Στην Άμερική όπου ζήσαμε και στην Ευρώπη. Επί μίαν είκοσιπενταετία, (από τό 1980), ζήσαμε από κοντά τά εκκλησιαστικά πράγματα του Παλαιού κοντά στους Ρώσους τής Διασποράς και όχι μόνον τά τελευταία χρόνια, πού είμαστε επίσημως στον Όρθόδοξο χώρο τής Άκαινοτόμητης Έκκλησίας μέ τούς Όρθόδοξους στην Ελλάδα.

αὐτομάτως μαζί μέ τήν ἀκριτή ἀκόμη παράβαση.

Ἐπομένως, ὅλοι, τότε, θά εἶναι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκειται ἡ Ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρό πολλοῦ ἐκλείψει ἡ Ἱερωσύνη πάνω στή γῆ καί ἡ σώζουσα Θεία Χάρις, ἀλλά καί αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Ἡ κακοδοξία πού ὑποστηρίζουν κυρίως Ματθαϊκοί ἀδελφοί μας, ἐξαλείφει τήν Χάριν καί τήν Ἐκκλησία πάνω στή γῆ. Διότι, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Μέγας Ὁμολογητής Θεόδωρος «πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ». Γιαυτό τό λόγο δέν βρέθηκε καί οὔτε βρίσκεται κανένας Ἅγιος πού νά τά διερεῦνησε τά πράγματα μέ αὐτόν τόν ἀνορθόδοξο τρόπο καί οὔτε μᾶς παρέδωσε νά φυλάσσουμε τέτοια παράδοση:

«Οὐδείς τῶν Ἁγίων εὖρηται οὕτω διερευνήσας ταῦτα, ὅτι μηδέ οἷόν τε οὔτε μὴν ἐκδέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς».

Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγοῦνται ὅλα ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες καί ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, τόν ὁποῖον ὑπερασπίζεται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης στήν ἐπιστολή του Στεφάνῳ ἀναγνώστη καί τοῖς σύν αὐτῷ.⁴⁷

Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό παρατιθέμενον στή συνέχεια κείμενον, πού ἀνεγνώσθη καί στήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, πῶς μπορεῖ δηλ. νά εἶναι ἀπό Θεοῦ ἡ χειροτονία ἐνός Ἁγίου, (τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου), πού δέν χειροτονήθηκε ἀπό ἕναν ἀπλό αἰρετικό, ἀλλά ἀπό αὐτούς τούς αἰρεσιάρχας, πρό κρίσεως ὁμῶς Συνοδικῆς:

«Τί λέγετε περί Ἀνατολίου (σ.σ. Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχί ἔξαρχος (σ.σ. Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας Τετάρτης (σ.σ. Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπό Διοσκόρου τοῦ Λυσεβοῦς ἐκεχειροτόνητο, παρόντος καί Εὐτυχοῦς (σ.σ. τοῦ αἰρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τούς ἀπό αἰρετικῶν χειροτονηθέντας (σ.σ. πρό κρίσεως), ὡς καί Ἀνατόλιος ἐδέχθη (σ.σ. ἐγένετο δεκτός ἀπό

⁴⁷ PG 99, 1105.

τήν Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον). Καί αὐθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπέρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἁμαρτία ἀποθανεῖται, καί ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία»⁴⁸.

Νά σημειώσουμε ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στόν Ἅγιο Ἀνατόλιο καί στόν Ἅγιο Μελέτιο Ἀντιοχείας, ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε ἀπό Ἀρειανούς, μετά τήν κατάκριση τῆς ἀρειανικῆς αἵρέσεως ἀπό τήν ἐν Νικαία Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον. Καί αὐτό εἶναι πράγματι σπάνιον στήν Ἐκκλησίαν, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Νικόδημος.

Ἀλλά τά γραφόμενα ὑπό τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τά ἔχουμε ἀναφέρει συνοπτικά, καί σέ παλαιότερα κείμενα, πού ἔχουμε δημοσιεύσει στό παρελθόν καί δέν διαφέρουν ἀπό τήν ἀντίστοιχη ἐπεξήγηση τοῦ ξη' Ἀποστολικοῦ πού κάνει ὁ Ἅγιος.⁴⁹

Παραβλέπουν οἱ ἀδελφοί μας αὐτοί πλανώμενοι, ὅτι τό «ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία», τό «Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρά τῶν Ἁγίων Συνόδων ... κατεγνωσμένην», τό «ἐκεῖνο γάρ ἔκριναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα», τό «πλήν ἀλλ' ἔδοξε τοῖς περί Κυπριανόν, λέγω, καί Φιρμιλιανόν, τόν ἡμέτερον» ἀναφέρονται σέ Συνοδικές κρίσεις.

Ἔτσι, ὅλα τά σχετικά ἐπιτίμια, τά ἀναθέματα, οἱ ἀφορισμοί καί οἱ καθαιρέσεις ἔχουν ἐπιβληθεῖ ἀπό Συνόδους Οἰκουμενικές ἢ Οἰκουμενικόν κῦρος ἔχουσες.

⁴⁸ Mansi, 12, 1042.

⁴⁹ ὅταν τονίζαμε παραπέμποντας στόν Ἅγιο Νικόδημο: « Ὅρα καί τόν ξη' Ἀποστολικόν. Σημειῶσαι ὁμῶς ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὔτοι καί πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, καί ὄχι κατά ἀκρίβειαν, οὔτοι λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καί κατά τόν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαπτισμένοι...» κλπ.), βλ. «Ἅγιοι Κολλυβάδες» σελ. 9 τοῦ τεύχους Δεκεμβρίου 2003. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ αὐτά τά ὁποῖα ἐξήγησε στήν ὑποσημείωση τοῦ Γ' Ἀποστολικοῦ. Ὁμιλεῖ ξεκάθαρα περί ἀποφάσεων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅταν λέγει «... τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία.»

Υπονοείται, λοιπόν, παντού **Συνοδική απόφαση**, τόσο στο άνωτέρω κείμενο του **Άγιου Νικοδήμου** που πλειστάκις έχουμε παραπέμψει στο παρελθόν, και στο κείμενο του ΙΕ΄ Ιεροῦ Κανόνα της ΑΒ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου και στον 1^ο Ιερὸν Κανόνα του Μεγάλου Βασιλείου.⁵⁰

Τό ἴδιο γίνεται μέ τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή στήν Ρώμη τό 641 ἐπί πάπα Ἰωάννου Δ΄ και μέ τόν Ἅγιον Μαρτίνον πάπαν Ρώμης τό 649 και προηγουμένως στήν Καρχηδόνα τό 646, ὅταν κατορθώνει ὁ Ἅγιος Μάξιμος και συγκαλοῦνται Σύνοδοι γιά νά καταδικάσουν τήν **Μονοφυσιτικήν - Μονοθελητικήν αἵρεση**.

Τό ἴδιο κάνει και ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅταν συγκαλεῖ Σύνοδον στά Ἱεροσόλυμα τό 634 γιά τήν **καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς - Μονοενεργητικῆς αἱρέσεως**.

Τά ἴδια δίδασκε ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ὅτι **ὀφείλεται διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἱρετικά κηρύσσοντος**, πολύ πρὶν συγκληθεῖ ἡ ΑΒ΄ Σύνοδος τό 861 ἐπί Μ. Φωτίου και πρὶν τεθεῖ ὁ ΙΕ΄ Ιερὸς Κανὼν: «**Εἰ δέ τινες ἀποσταταῖέν τινος, οὐ διά πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλά δι' αἵρεσιν ὑπὸ Συνόδου ἢ Ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς και ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς Ὁρθόδοξοι**».⁵¹

Γιά τόν λόγο αὐτό ἔχουμε γράψει μέ ἐπίγνωση:

«Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτά τά οἰκονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει και δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀναθεματίζει.»⁵²

Μετά ἀπό ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενικόν κῦρος ἐχούσης Συνόδου, **ὅπως σημειώσαμε και ἀνωτέρω και στίς ἀντίστοιχες μελέτες μας, ὅπως και**

διδασκόμαστε ἀπό τά πρακτικά τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Μέχρι τότε οἱ Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες **εἶναι δυνάμει σχισματο-αἱρετικοί**.

Οἱ ἴδιοι οἱ Οἰκουμενιστές ὅταν λειτουργοῦν, κοινωνοῦν εἰς κρίμα και εἰς κατάκρημα.

Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τοὺς ἐν γνώσει κοινωνοῦντας τῇ οἰκουμενιστικῇ αἱρέσει.

Μολύνονται ἀπό τήν αἵρεση.

Αὐτό διδάσκει και ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὅταν ἀναθεματίζει τοὺς ἐν γνώσει ὑβρίζοντας τίς Ἱερές Εἰκόνες.⁵³ Αὐτό ἐξηγήσαμε πολλές φορές και σέ ἀντίστοιχα ἄρθρα μας.

Κατακλείουμε τήν ἀπάντηση πρὸς τοὺς Ματθαϊκοὺς ἀδελφούς μας τόν κ. Καλλίνικο στήν Κάλυμνο και τόν π. Μακάριο Καβακίδη, μέ τό καθοριστικό γιά τήν Ὁρθόδοξη ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἱρέσεως κείμενο τοῦ **Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου**, πού και ἀνωτέρω ἀναφέραμε και εἶναι ἐρμηνευτικό τῆς στάσεως τοῦ **Ἁγίου Ταρασίου κατά τήν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον** γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν μὴ εἰσέτι κριθέντων αἱρετικῶν

- πού ἴσχυε *mutatis mutandis* και γιά τοὺς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές γιά τήν κηρυσσομένην αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

⁵³ Βλ. **Συνοδικὸν τῆς Ἁγίας και Οἰκουμενικῆς Ζ΄ Συνόδου**, Τριῶδιον, β΄ ἐκδοσις «Ἀποστολικῆς Διακονίας», Ἀθήναι, 1993, σελ. 148. Βλ. και τό ἀνάθημα κατά τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τόν Αὐγουστο τοῦ 1983 ἀπὸ τήν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Μητροπολίτου Ἁγίου Φιλαρέτου: «**... τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἱρετικοῖς ἢ συνηγοροῦσι, διαδίδουσι, ἢ ὑπεραμνομένοις τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν προσχήματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν ΑΝΑΘΕΜΑ.**» στό «**Ὁρθόδοξος Μαρτυρία**», Ἅγιον Ὅρος-Ἀθήναι 1985, σελ. 81.

⁵⁰ Ἡ ἐν Καρχηδόνην Σύνοδος, βλ. Ιερὸν Πηδάλιον σελ. 366 ἐπ.

⁵¹ Βλ. σχετικά «Ἅγιοι Κολλυβάδες» σελ. 48 και 49.

⁵² «Ἅγιοι Κολλυβάδες» Δεκέμβριος 2003, σελ. 8, κείμενο τῆς εἰσηγήσεως. Βλ. και τ. 29 σελ. 14 και τ. 28 σελ. 68.

«...Ἐκζητήσωμεν οὖν καί πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τήν πίστιν ὁμολογήσῃ, εἰ μὴ χρήμασι κεχειροτόνηται, εἰ μὴ τι ἄλλο τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ὑποπιευσμένων καὶ ἠκουσμένων σφαλερῶν, ἀληθές.

Εἰ δέ τήν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπὸ τοῦ δεῖνος, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ, εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου, αὐτός δέ οὔτε αἰρετικός οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου, εἴτ' οὖν Σιμωνιανοῦ, κεχειροτονημένος,

ὁμολογήσῃ δ' ὁμως τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, τήν τε πίστιν φυλάττειν καί τούς κανόνας ἀπαραιτήτους, τούς τε κατ' ἀμφοτέρα παρατετραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρὸς αὐτόν. Ἀκατάγνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατὰ τούς προδεδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον) καὶ δι' αὐτῶν κατὰ πάντα. Οὕτω τοίνυν καὶ κοινωνοῦμεν, καὶ ὑμῖν αὐτό ποιεῖν συμβεβουλευμένα. Ἐπεὶ εἰ περισσότερον διερευνῆται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέδεικται, τὰ τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης δῶρον, ἐφ' ὃ τὸ Χριστιανοὶ καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικὴν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὅπερ ἄτοπον. Πρὸς γε καὶ ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καὶ Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδὴ προφανῶς τῷ Ρωμαίων προέδρῳ ἐπὶ Ταρσίου συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κἀκείνου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καὶ φροῦδα ἐντεῦθεν τὰ τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα τῷ προειρημένῳ κατὰ τούς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καὶ συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ

Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἶόν τε, οὔτε μὴν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἐχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»⁵⁴

Πρὶν ὁμως

- γίνουιν οἱ ἐνωτικὲς συμφωνίεσ τοῦ Σαμπεζύ καὶ τοῦ Μπαλαμάντ καὶ πρὶν ὑπάρξει ἡ διακοινωνία τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τούς Μονοφυσίτεσ, μέ τό ὅποιο εἶναι κοινωνικοὶ ὅλοιο οἱ Νεοημερολογίτεσ καὶ τὰ σλαβικά Πατριαρχεία, ἐκτός τῶν Ὁρθοδόξων πού ἔχουν διαχωρήσει τίσ θέσεισ τοὺσ καὶ ἔχουν διακόψει τήν κοινωνία μαζί τοὺσ
- καὶ τῆσ ἔκτοτε, διαρκούσ καὶ ἀπροκαλύπτου μυστηριακῆσ κοινωνίας τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὃχι μεμονομένων πλέον ἱερέων ἀλλά καὶ ἐπισκόπων, τῶν ὁποίων διακόπτουμε τήν κοινωνία, καὶ ὀλόκληρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων ἀκόμη, μετά τῶν ὑπό τῶν ὑπό Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδικασθέντων Μονοφυσιτῶν, Παπικῶν, Προτεσταντῶν καὶ λοιπῶν αἰρετικῶν
- καὶ τῶν ἀνήκουστων καὶ ἀπροκαλύπτων συμπροσευχῶν καὶ συναγελασμῶν μετά τῶν ἀντιχρίστων μωαμεθανῶν, ἔβραίων, βουδιστῶν τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ὄλων τῶν ἀλλοθρήσκων!

Μετά τό ἀνάθεμα τοῦ 1983 κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τοὺσ Ρώσσοὺσ τῆσ Διασποράσ ὑπό τόν Ἅγιον Φιλάρετον καὶ τό ἀντίστοιχο ἀνάθεμα ὑπό τῆσ Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων στήν Ἑλλάδα, τῆσ ὑπό τόν Μακαριώτατο κ. κ. Χρυσόστομο Συνόδου μας, τοὺσ Νεοημερολογίτεσ καὶ τοὺσ ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιστρέφοντεσ τοὺσ

⁵⁴ PG 99, 1106

δεχόμεθα κατόπιν Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καί χρίοντες αὐτούς μέ Ἅγιον Μῦρον.

Σέ περιπτώσεις, ὅπου βεβαιωμένα δέν ἔχει τηρηθεῖ ἡ τριττή κατάδυση στό Ὅνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπιβάλλεται τό βάπτισμα τῶν προσερχομένων στήν Ἐκκλησία μας Νεοημερολογιτῶν.

Βαθμιαία καί σταθερά, λοιπόν, ὅπως εἶδαμε, ἀπομακρύνθηκε ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τό σχίσμα κατ' ἀρχήν καί τήν αἵρεση στή συνέχεια. Μέσα σέ διωγμό καί ὄντας ἐμπερίστατη, μετά τόν θάνατο τοῦ **Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου**, ἀνεζήτησε καί πῆρε τήν διαδοχή ἀπό τούς ἀγωνιστές καί Ὁμολογητές Ἱεράρχες τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, μέ τούς ὁποίους κοινώνησε πλήρως.

Μεγάλες μορφές τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὑπῆρξαν ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, ὁ **Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας**, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τύχων καί οἱ **Ἅγιοι Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καί ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος**.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ἀναγνώρισε συνοδικά τίς χειροτονίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγο καί τοῦ Θεοφίλου Ἰονέσκο καί ἔδωσε ἐντολή στούς χειροθετηθέντες ἀργότερα Ματθαϊικούς, κυρό Κάλλιστο καί κυρό Ἐπιφάνιο, νά ἀναχειροθετήσουν ὅλους τούς ὑφ' ἐνός χειροτονηθέντες ἀδελφούς μας Ματθαϊικούς καί νά ἐνωθοῦν μέ τήν Σύνοδό μας.

Ἡ χειροθεσία ἐγινε, ἀλλά οἱ ἀδελφοί μας Ματθαϊικοί δέν ὑπήκουσαν στήν Σύνοδο τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου.

Μετά τόν **Ἅγιο Φιλάρετο καί τό πρῶτο παγκοσμίως ἀνάθεμα κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, δυστυχῶς, ἡ Ρωσική ἐκκλησία τῆς Διασποράς, ἰδιαίτερα μετά τήν κοίμηση τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου, ὄλο καί περισσότερο διολίσθαινε πρός τόν Οἰκουμενισμό. Μέ συνέπεια νά φτάσει σήμερα νά ἐνωθεῖ πλήρως μέ τό Οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας. Γιά τό λόγο αὐτό δέν εἶναι δυνατή ἡ κοινωμία τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τήν Ρωσική Σύνοδο τῆς Διασποράς.

Τά τελευταῖα χρόνια ἡ ὑπό τόν Μητροπολίτη Βιτάλιο Ρωσική Σύνοδος κοινώνησε μέ τόν Μητροπολίτη Κυπριανό τῆς Φυλῆς καί τούς Βουλγάρους καί Ρουμάνους ἀκαινοτομήτους Ὁρθοδόξους. Ἐκ παραλλήλου ὁμως εἶχε κοινωμία καί μέ τό ἐπίσης Οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας καί Ἱεροσολύμων, καί ἐπίσκοποί της, ὅπως ὁ Μάρκος Γερμανίας, κοινωνοῦσαν λειτουργικά, κυρίως, μέ τούς Σέρβους Οἰκουμενιστές ἐπισκόπους, οἱ ὁποιοί ἦταν σέ πλήρη κοινωμία μέ ὅλους τούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές.

Μετά τήν διάσπαση τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασποράς (μετά τό 2000) ἀναφύονται καί πάλι ἐλπίδες νά κοινωνήσουμε μέ ὅσους ἀπό τούς Ρώσους, ἀκολούθησαν τόν Μητροπολίτη Βιτάλιο καί δέν ἐνώθησαν μέ τό οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, καί δέν κοινωνοῦν οὔτε μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας (καί τῶν Ἱεροσολύμων), καί ἀκολουθοῦν τήν αὐστηρή γραμμή τοῦ **Ἁγίου Φιλαρέτου**.

Διάλογος μέ τούς ἀδελφούς μας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κυπριανοῦ καί τούς ἀκαινοτομήτους τῆς Βουλγαρίας καί τῆς Ρουμανίας πρέπει ἐπίσης νά ἀρχίσει⁵⁵, ἀφοῦ καί αὐτοί πείστηκαν τελικά, ὅτι ὄλα αὐτά τά χρόνια κακῶς κοινωνοῦσαν μέ τήν Σύνοδο τοῦ Βιταλίου (πρό τῆς διασπάσεως), μιά καί ἐπίσκοποί του εἶχαν συνεχῶς λειτουργική διακοινωμία, κατ' ἐξοχήν μέ τό Οἰκουμενιστικό Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας καί τούς Σέρβους ἐπισκόπους ἀλλά καί μνημόνευαν τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, πού εἶχε καί ἔχει κοινωμία μέ τούς Οἰκουμενιστές τοῦ Φαναρίου καί τούς ὅλους τούς Νεοημερολογίτες.

Ὡστόσο, δέν νοεῖται σέ καμμία περίπτωση νά μεταδίδονται τά Ἱερά Μυστήρια σέ Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές πιστούς, χωρίς Ὁμολογία τῆς ὀρθῆς Πίστεως καί χωρίς νά χρισθοῦν μέ Ἅγιον Μῦρον, ἀφοῦ ἡ παραμονή τους τόσα χρόνια σέ κοινωμία μέ τήν αἵρεση τούς ἔχει μολύνει, καί τό βάπτισμα τῶν Νεοημερολογιτῶν-

⁵⁵ Ἐγιναν πρόσφατα διερευνητικές συναντήσεις!

Οικουμενιστών, ιδιαίτερα τς τελευταίες δεκαετίες, έχει έκφυλιστεί.

Όπως τονίστηκε σέ παλαιότερες μελέτες μας, τό βάπτισμα πρέπει νά τελεσθεῖ ἐξ ἀρχῆς ὅταν, βεβαιωμένα, δέν ἔγιναν οἱ τρεῖς καταδύσεις.

Νηστεία καί ἐγκράτεια πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως

Ὁ μεγαλύτερος Οἰκουμενικός διδάσκαλος καί Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἶναι ἐκεῖνος πού ὑπῆρξε -πρὶν ἀπὸ τόν Ἅγιο Νικόδημο καί τόν Ἅγιο Μακάριο Κορίνθου- ὁ πρωτεργάτης τῆς ἀνανεώσεως τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τόν 14ο αἰώνα.

Στὴν 60ῃ Ὁμιλία του βεβαιώνει ὅτι μέσα στὰ δύο Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας βρίσκεται ὅλη ἡ σωτηρία μας, διότι ἡ οἰκονομία τοῦ Θεανθρώπου συνοψίζεται ἐδῶ. Στούς λόγους του στὴν Θεσσαλονίκη, ὁ Μέγας Παλαμᾶς κηρύσσει, (στὴν 50ῃ Ὁμιλία του), μέ ζῆλο τὴν τήρηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων πού ἀναφέρονται στὴν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, διότι ὁ ἄνθρωπος πού περιφρονεῖ τὴν Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία βρίσκεται μακριά ἀπὸ τόν Θεό.

Στὴν δέ 38ῃ Ὁμιλία του διδάσκει τὴν καθημερινή σχεδόν Θεία Κοινωνία.⁵⁶

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης ὑπῆρξε ὁ κύριος ἀνανεωτής τῆς συχνῆς Θείας Μεταλήψεως στό Ἅγιον Ὄρος καί στὴν Ὁρθόδοξη γενικά Ἐκκλησία. Ἐκφράζει τὴν Ὁρθόδοξη ἡσυχαστικὴ παράδοση.

Τό 1783 δημοσίευσε στὴν Βενετία τό ἔργο του περί Συνεχοῦς Θείας Μεταλήψεως καί προκάλεσε τὴν ἄγρια ἀντίθεση μερικῶν, ἀλλά ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου καί σοφοῦ Διδασκάλου τοῦ Γένους, τοῦ δευτέρου Χρυσοστόμου, κατὰ τούς Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας,

⁵⁶ Ἐκτενέστερη ἀναφορά βλ. στό παρὸν τεῦχος τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων", διότι σύντομο σχετικὸ κείμενο δημοσιεύθηκε στό προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

ἐπιβεβαιώθηκε καί μέ ἐπίσημη ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού χρονολογεῖται τόν Αὐγούστο τοῦ 1819 καί πού ἔθεσε τέρμα στή διαμάχη καί ἐπιδοκίμασε τὴν ἀρχὴ τῆς Θείας Κοινωνίας τῶν πιστῶν σέ κάθε Εὐχαριστιακὴ Λειτουργία παραγγέλλοντας τὴν Κοινωνία κάθε Κυριακῆ, ⁵⁷ ὄχι βέβαια χωρὶς τὶς προϋποθέσεις πού ὁ ἴδιος ὁ Μέγας Ἅγιος τονίζει:

"Γίνεσθε ἔτοιμοι, τρεῖς ἡμέρες μὴ προσέλθετε γυναικί" (Ἐξ. κεφ. ιθ', 15), διέταξε ὁ Θεός, γιὰ νά λάβουν τόν Παλαιόν Νόμον οἱ Ἑβραῖοι, πόσο μᾶλλον πρέπει νά φυλάττουν ταύτας καί ἐκεῖνοι πού μέλλουν νά λάβουν μέσα εἰς τόν ἑαυτὸν τους τόν ἴδιον τόν Νομοθέτην Θεόν διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας;... "Ἐντεῦθεν", γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, "συμπεραίνομεν ἐκ τοῦ μείζονος τό ἔλαττον ὅτι ἂν εἶναι ἀρκετὴ εἰς ἐτοιμασίαν τῆς Θείας Κοινωνίας ἡ τριήμερος ἀποχή τῆς σαρκικῆς μίξεως, πολλῶ μᾶλλον εἶναι ἀρκετὴ εἰς αὐτὴν ἡ τριήμερος νηστεία. Καί μ' ὅλον πού ἀπὸ τούς Θείους Κανόνας νηστεία πρό τῆς Μεταλήψεως οὐ διορίζεται· οἱ δυνάμενοι δέ νηστεύειν πρό αὐτῆς καί ὀλόκληρον ἑβδομάδα καλῶς ποιοῦσιν."⁵⁸

⁵⁷ Mansi-Petit, Collectio Conciliorum, XL, 82.

⁵⁸ Πηδάλιον, σελ. 230, ὑποσ. 1. Καί πάλιν ἐσφαλμένα ἐρμηνεύει ὁ κ. Καλλίνικος στὴν Κάλυμνο, τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ του.

Ὁ Ἅγιος, ἐκφράζει τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζοντας ὅτι μερικοὶ καί μία ἑβδομάδα ἐγκρατεύονται καί νηστεύουν γιὰ νά προσέλθουν στὴν Θεία Μετάληψη, προετομαζόμενοι καταλλήλως.

Ἦταν καί εἶναι δηλ. παράδοση στὴν Ἐκκλησία μας καί ἡ νηστεία καί ἡ ἐγκράτεια πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως.

Προηγείται, βεβαίως ἡ μετάνοια καί ἡ ἐξομολογῆση τῶν πιστῶν καί ἡ εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ, στὴν κρίση τοῦ ὁποῖου βρίσκονται τά πάντα κατὰ τὴν Ἁγία Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καί τόν ΠΒ' Κανόνα αὐτῆς.

Νά ἐξετάζεται ἡ διάθεση τῶν ἐξομολογουμένων.

Ἡ μετάνοια νά συνδέεται μέ συντριβὴ καρδίας, μέ δάκρυα, μέ συνδιαλλαγή μέ ὄλους ὅσοι μᾶς λύπησαν ἢ τούς λυπήσαμε, μέ ἐλεημοσύνες,

Εἶναι πολύ σημαντική ἡ ἐρμηνεία αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, γιατί μαζί μέ τόν Ἅγιον Μακάριον τόν Νοταράν εἶναι οἱ συγγραφεῖς τοῦ θαυμασίου βιβλίου **"Περί τῆς συνεχοῦς Θείας Μεταλήψεως"**.⁵⁹ Εἶναι

προσευχές καί ἐργήγορη, δηλ. τήρηση τοῦ νοός ἀπό προσβολές τοῦ ἐχθροῦ καί ἀνυπόκριτη ἀγάπη πρός ὅλους. Τέλος νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καί ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος καί ἡ ψυχική καί πνευματική ἀντοχή τῶν ἐξομολογουμένων, καί ἀναλόγως νά οἰκονομοῦνται οἱ πιστοί, κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνες, γιά νά κερδηθοῦν οἱ ψυχές καί νά στερεωθοῦν στήν πίστη τοῦ γλυκυτάτου μας Χριστοῦ.

Αὐτά ζητεῖ ἀπό τούς πνευματικούς ἡ Ἁγία Στ' Οἰκουμένη Σύνδοδος: **"Δεῖ δέ τούς ἐξουσίαν λύειν καί δεσμεῖν παρά Θεοῦ λαβόντας, σκοπεῖν τήν τῆς ἀμαρτίας ποιότητα, καί τήν τοῦ ἡμαρτηκότος πρός ἐπιστροφῆν ἐτοιμότητα, καί οὕτω κατάλληλον τήν θεραπείαν προσάγειν τῷ ἀρρωστήματι, ἵνα μή τῇ ἀμετρίᾳ καθ' ἐκάτερον χρώμενος, ἀποσφαλοῖη πρός τήν σωτηρίαν τοῦ κάμνοντος. Οὐ γάρ ἀπλή τῆς ἀμαρτίας ἡ νόσος, ἀλλά ποικίλη καί πολυειδής, καί πολλές τῆς βλάβης παραφυάδας βλασάνουσα, ἐξ ὧν τό κακόν ἐπί πολύ διαχεῖται, καί πρόσω βαίνει μέχρις ἄν ἀντισταίῃ τῇ δυνάμει τοῦ θεραπεύοντος."**

Ἔτσι ἐρμηνεύει καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος τόν ΡΒ' Ἱερόν Κανόνα τονίζοντας ὅτι, **"Ἄφου ἡ Σύνδοδος αὕτη διώρισε περί πολλῶν καί διαφόρων ἐπιτιμιῶν, τελευταῖον εἰς τόν παρόντα Κανόνα ἀφήνει τῶ πᾶν εἰς τήν κρίσιν τῶν Ἐπισκόπων καί Πνευματικῶν καί τήν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καί λύειν, λέγουσα ὅτι αὕτη πρέπει νά στοχάζονται καί τήν ποιότητα τῆς ἀμαρτίας, εἴτε συγγνωστή εἶναι αὕτη, εἴτε θανάσιμος, καί τήν διάθεσιν ὅπου ἔχει ὁ ἀμαρτωλός εἰς τήν μετάνοιαν, καί ἔτσι νά προσφέρουσιν ἀρμοδίαν τήν ἰατροῖαν εἰς τήν αὐτοῦ ἀσθένειαν· μήπως δίδοντες εἰς τούς μέν μεγαλοψύχους καί προθύμους εἰς τήν μετάνοιαν συγκαταβατικά ἐπιτίμια, εἰς δέ τούς ἀμελεστέρους καί μικροψύχους ἐκ τοῦ ἐναντίου αὐστηροῦς κανόνας, μήτε τόν ἕνα διορθώσωσι μήτε τόν ἄλλον, ἀλλά μᾶλλον αὐτούς ἀπολέσωσι. Πηδάλιον, σελ. 312.**

Ἰδιαίτερα σήμερα πρέπει νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ θυσία καί ἡ ὁμολογία τῶν συγχρόνων Ὁρθοδόξων Ὁμολογητῶν τοῦ Πατρῖου Ἐορτολογίου πιστῶν μας, πού μέ μύριες θυσίες, μέ μεγάλο κόστος κοινωνικό καί ψυχικό, μέ ἀνιδιοτέλεια ἀλλά καί μέ κόστος σέ χρῆμα καί χρόνο, ἀκολουθοῦν τόν δύσκολο δρόμο τῶν **Θεοφόρων Πατέρων μας** καί τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας καί μέ ἐπιείκεια καί πολλήν ἀγάπη καί συγκατάβαση νά οἰκονομοῦν οἱ Πνευματικοί τά πνευματικά τους τέκνα, πού ὑπό τίς σύγχρονες συνθήκες βρίσκονται σέ ἕνα διαρκῆ κανόνα, **ἀφου διά τούς λόγους τῶν χειλέων τοῦ Κυρίου μας καί τῶν Ἁγίων Πατέρων** φυλάττουν Ὁδοῦς σκληράς.

⁵⁹ Βλ. πρόσφατη ἔκδοσις "Μυριόβιβλος", 2004.

ἰδιαίτερα σημαντικές οἱ ἀπόψεις τοῦ Ἁγίου καί γιά τόν λόγο ὅτι τά τοῦ Πηδαλίου ἐνεκρίθησαν καί ἀπό τίς δύο ἄλλες μεγάλες μορφές τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν Ἅγιον Μακάριον τόν Νοταράν καί τόν Ἀθανάσιον τόν Πάριον!⁶⁰

Καί οὐδεῖς Ἅγιος ἀναφέρεται στήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος νά διδάσκει ὅτι πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως γίνεται κατάλυσις καί ὅτι ἐπιτρέπεται τήν ἐπομένην ἢ μετάληψις τῶν φρικτῶν Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ μας.

Εἶναι ἐπίσης καταλυτικές οἱ παρατηρήσεις τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στόν Α' Κανόνα Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, ὅπου ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων λύεται μόνον μέ νερό κατά τόν Ἅγιον Τιμόθεον Ἀλεξανδρείας καί κατά τόν Ἅγιον Μᾶρκον Ἐφέσου τόν Εὐγενικόν, ἀκόμη καί ἄν εἶναι Σάββατον ἢ Κυριακή. Βλ. καί τήν ἐρμηνείαν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στόν Α' Θεοφίλου.⁶¹ Ὅποτε καί οἱ ἐν Σαββάτῳ ἢ ἐν Κυριακῇ ἐγκρατευόμενοι, κατά τά ἀνωτέρω, γιά νά προσέλθουν τήν ἐπομένην στήν Θεῖαν Μετάληψιν, δύνανται νά λύουν τήν νηστείαν μέ νερό, σῦκα καί σταφίδες καί γενικά ξηροφαγοῦντες πρό τῆς ἐννάτης, ὅποτε λύουν σοφῶς τήν νηστείαν ξηροφαγοῦντες, ἐπειδή δέν ἐπιτρέπεται νηστεία τό Σάββατο ἢ τήν Κυριακή, ἀλλά δέν καταλύουν.

Νηστεία σημαίνει ἡ παντελής ἀποχή ἀπό ὁποιαδήποτε τροφή καθ' ὅλην τήν ἡμέραν, ἢ μετάληψις ξηρᾶς τροφῆς μετά τήν ἐννάτην.

Ὅποτε σοφῶς πολιτευόμενοι, κατά τούς Θεοφόρους Πατέρες, οἱ θέλοντες νά μετάχουν τῆς Θείας Μεταλήψεως τήν ἐπομένην, μεταλαμβάνοντες ὕδατος καί ξηρᾶς τροφῆς πρό τῆς ἐννάτης δέν παραβαίνουν τόν Κανόνα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς νηστείας τοῦ Σαββάτου ἢ τῆς Κυριακῆς!⁶²

⁶⁰ Βλ. Πηδάλιον, Εἰσαγωγή τοῦ ἐκδότου, Σεργίου Ραφτάνη, Πρός τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

⁶¹ Πηδάλιον, σελ. 677 ὑποσ. 1 καί σελ. 678

⁶² Πηδάλιον, σελ 83 καί ἰδιαίτερα σελ. 84, ἐρμηνεία στόν ἘΔ' Ἀποστολικόν Κανόνα.

Λύουν αλλά δέν καταλύουν τήν νηστείαν καί προσέρχονται στήν Θεία Μετάληψη τήν Κυριακή ἢ τήν Δευτέρα, ἐάν εἶναι Δεσποτική ἢ Θεομητορική Ἑορτή⁶³ ἢ ἑορτή Μεγάλου ἑορταζομένου Ἁγίου ἢ ἐτοιμάζεται κάποιος πιστός γιά νά προσέλθει στήν Θείαν Εὐχαριστίαν.

Αὐτά ὅλα ἐνισχύονται καί ἀπό τόν Ἅγιον Μέγαν Χρυσόστομον, πού καθοδηγεῖ καί μέ παραινέσεις προειδοποιεῖ τούς αὐθάδεις καί ἀσεβεῖς γιά τίς ἀρνητικές συνέπειες ἀπό τήν τυχόν ἀνάξια συμμετοχή τους στό Μυστήριον. **"Σκόπει τοίνυν, μή καί αὐτός ἔνοχος γένῃ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ".**⁶⁴

Ἡ αἰώνια κόλαση εἶναι ἡ τιμωρία γιά ὅσους μέ προπέτεια καί αὐθάδεια τολμοῦν νά προσεγγίζουσιν τά Ἅγια. **"Οὗτοι δέ, ὅταν ἀναξίως προσίωσιν, ἀθανάτῳ παραδίδονται τιμωρία."**⁶⁵

Ἡ πρός τόν ἀδελφόν καταλλαγή εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση "ἐν τῷ καιρῷ τῆς θυσίας",⁶⁶ γιά τήν ἄξια συμμετοχή μας στό Μυστήριον. **Ὁ Χρυσορροῶς Μέγας Πατήρ** συνιστᾷ **τήν νήψη**, τήν ἐγρήγορση, τήν καθαρῆ συνειδηση, **τήν νηστεία**, καί τήν προσευχή ὡς ἀπαραίτητα ἐφόδια, τά ὁποῖα πρέπει νά συνοδεύουσιν τούς μετέχοντας στό Μυστήριον. **"Μετά φόβου καί τρόμου τοῦτο ποιεῖτε, μετά καθαροῦ συνειδότος, μετά νηστείας καί προσευχῆς ... νήψωμεν, γρηγορήσωμεν μετά φόβου καί τρόμου τοῦτο γινέσθω, ἵνα μή κατάραν ἐπισπασώμεθα διά τῆς ραθυμίας."**⁶⁷

Ὁ Μέγας Πατήρ ὑποδεικνύει καί τήν πρέπουσα στάση τῶν πιστῶν καί ἐντός τοῦ

⁶³ Κατά τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά μπορεῖ κανεῖς νά κοινωνεῖ καί τήν ἐβδομάδα τῆς Διακαινισίμου, ὀφείλει νά διάγει μέ πολλή σύνεση, μέ ὕμνους καί ψαλμούς πνευματικούς, **μή ἀφιστάμενος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν**, φυλάσσοντας τά ἀνωτέρω διατεταγμένα ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων.

⁶⁴ Εἰς τό κατά Ματθαῖον, 82, ΕΠΕ, 12, 212.

⁶⁵ Ὁ.π. σελ. 218.

⁶⁶ Εἰς τήν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, Λόγος 2, ΕΠΕ, 35, 622.

⁶⁷ Εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Λόγος 1, ΕΠΕ 35, 456 καί 460.

Ναοῦ, κατά τήν συμμετοχή τους στό Μυστήριον. **"Μετά πολλῆς τοίνυν τῆς σιγῆς, μετά πολλῆς τῆς εὐταξίας, μετά τῆς προσηκούσης εὐλαβείας τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀπώμεθα θυσίας".**⁶⁸

Ναύπακτος, Π.Ο.Ε. 13.10.07
Χάρπου καί Παπύθου Μαρτύρων
καί Χρυσῆς Νεομάρτυρος

Ἀγαπητέ μοι π. Χρυσόστομε!

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

Τό πρόβλημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καί τῆς νομικῆς μορφῆς ἐνός ὀργανισμοῦ, μᾶς Ἑνορίας ἐπίσης, ἐμφανίζεται ἐντονιώτατο, ἐάν εἴσαι ἐνταχθῆναι σέ μιά εὐνομούμενη Πολιτεία, μέ τήν ὁποία ἀναπόφευκτα θά ἀναπτύξῃς σχέσεις, θά χρειαστεῖς σφραγίδα γιά τήν ἐκδοσι πιστοποιητικῶν, θά χρειαστεῖς «ἀναγνώριση τῶν μωστηριῶν» ἀπό τήν Πολιτεία καί καταχώρισή τους στά οἰκέια ρηξιαρχεῖα κ.ο.κ.

Ἐκτός ἐάν δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ σχέση μας μέ τήν Πολιτεία καί θέλομε νά ὑπάρχομε αὐτόνομα, δίχως καμμία ἀναγνώριση.

Αὐτό εἶναι, ἴσως, δυνατόν μόνον στά μοναστικά κέντρα.

Ἀλλῆ καί αὐτά, ἐξ ὧν γνωρίζω, ἔχουν νομική ὑπόσταση καί μορφῆ νομικοῦ προσώπου, εἴτε Δημοσίου Δικαίου, ὅπως εἶναι στό Νέο, εἴτε ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅπως στό Παλαιό!

Ἀλλῆ τά πράγματα στίς ἐνορίες εἶναι διαφορετικά, μέ τούς γάμους, τίς βαπτίσεις, τίς ρηξιαρχικές πράξεις θανάτου κλπ.

Ἐρωτῶ, λοιπόν :

- Ποιά νομική μορφῆ ἔχει τό Μοναστήριον τοῦ π. Μακαρίου Καβακίδου ἢ τοῦ π. Νήφωνος Ἀναστασοπούλου;
- Μίπως εἶναι Ἀστική Ἑταιρεία;
- Ἡ μίπως εἶναι σωματεῖο;
- Ποιά ἡ νομική μορφῆ τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ κ. Καρλίνικου στή Λαμία, μίπως εἶναι Ἀστική Ἑταιρεία;
- Ἡ μίπως εἶναι καλλίτερα νά τά ἔχομε γραμμένα ὅλα στό ὄνομά μας, ἐκκλησίες, μοναστήρια, ἰδρύματα, ὅπως ἔχει κατορθώσει ἄλλος στή Θεσσαλονίκη;

⁶⁸ Εἰς τό Ἅγιον Βάπτισμα, ΕΠΕ, 35, 518.

Αυτά που γράφει ο π. Αύγουστίνος «πιάνουν» και τον ίδιο και όλους, όσοι έχουν εκκλησία ή μοναστήρι ή που κοινωνούν με αυτούς, **γιατί καθολική εκκλησία είναι κάθε τοπική εκκλησιαστική κοινότητα, και όπου τελείται η Θεία Λειτουργία, έστω και από δύο ή τρεις συνηγμένους Ορθόδοξους στο Όνομα του Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστοῦ.**

Νομίζω, φίλε του Χριστοῦ π. Χριστόδουλε, ότι το πρόβλημα τίθεται γενικότερα:

Όταν αποτειχιζόμαστε από τους Οικουμενιστές, θά οργανωθούμε για να αντιμετωπίσουμε το διωγμό;

Θά προχωρήσουμε στη χειροτονία επισκόπων;

Ή θά μείνουμε χωρίς ήγεςία επισκοπική;

Και για πόσον καιρό;

Μιά και ο σχετικός Κανόνας μᾶς ρέει μόνον να αποτειχιζόμαστε από τους κηρύσσοντες αίρετικά επισκόπους, τους οποίους θεωρεῖ ψευδεπισκόπους.

Δέν μᾶς ρέει όμως τίποτε παρά πέρα. Νά οργανωθούμε σε συνόδους κληπ.

Έχουμε αυτό το δικαίωμα;

Και ἂν ὄχι, πῶς θά υπάρξει ή διαδοχή σε μακροχρόνιους ἀγῶνες και μέσα στον διωγμό;

Ποιός είναι εκείνος που θά καθορίσει ποιά Σύνοδος είναι «νόμιμη», κανονική κληπ. και με ποιά κριτήρια;

Όταν βγήκαν οί τρεῖς Ἀρχιερεῖς στον ἀγῶνα ἦταν ἀναγκαῖο να τους ἀκολουθήσει ο λαός.

Και αὐτοί όμως είχαν συγκροτήσει σωματεῖο.

Οί πιστοί που συμμετείχαν σ' αυτό ἀποτελοῦσαν τήν Ἐκκλησία!

Από τους Βαβάρους μόνον έχουμε καταστατικούς χάρτες; Ή ἂν πᾶμε πιο πίσω θά δοῦμε τέτοια πράγματα που θά τρίβουμε τά μάτια μας. Με τίς διάφορες νομικές μορφές και ἀναγνωρίσεις, που είχε ή εκκλησία μέσα στο Βυζάντιο, με τον καισαροπαπισμό, ἦδη από τον Μ. Κωνσταντῖνο και τον Ίουστινιανό στη συνέχεια;

Πέρα από τό Σύμβολο τῆς Πίστεως δέν θά ἔπρεπε επίσης να ἀποδεχτοῦμε κανέναν ἄρρητο ἐπιθετικό προσδιορισμό. Στο Σύμβολο τῆς Πίστεως δέν ἀναφέρεται πουθενά ο ὄρος Ὁρθόδοξος.

Μήπως και αυτό είναι ἀνεπίτρεπτη προσθήκη; (!)

Έξ ἀρχῆς προσδιορίστηκαν οί Ὁρθόδοξοι ὡς Γ.Ο.Χ.

Μήπως και αυτό δέν είναι προσθήκη;

Οί ἡσυχαστές είναι οί Ἅγιοι που ἀκολουθοῦν τόν Μέγα Παλαμά.

Οί Ἅγιοι Καθησβάδες είναι ἐκεῖνοι που διακρατοῦν τήν Ἁγίαν Παράδοσιν και τήν Ὁρθοδοξία τόν καιρό τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἀποτελοῦν και αὐτοί καινοτομία;

Ὡστόσο, και σήμερα μᾶς ἀνάγκασαν οί διῶκτες να χρησιμοποιήσουμε προσωνυμία για να μη μᾶς κατηγοροῦν ἐπί ἀντιποίησης ἀρχῆς.

Όταν υπάρχει διωγμός, ἀδελφέ μου, δέν υπάρχει τό τέλειο.

Ἀγωνιζόμαστε να πετύχουμε, ότι καλύτερο μπορούμε. Ἐμεῖς όμως εἴμαστε οί διωκόμενοι... Και ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος ἐπικαλέσθηκε τήν **Ρωμαϊκή του ιδιότητα και τόν εἰδωλολάτρη Καίσαρα για να δικασθεῖ...**

Τά πράγματα, λοιπόν, δέν είναι ἄσπρω μαῦρο, ὅπως τά ὑπεραπλοустεύει και ο π. Αύγουστίνος, **γιατί και αὐτός κοινωνεῖ με αυτούς που έχουν εκκλησίες με διάφορες νομικές μορφές (ἐταιρείες ή σωματεῖα) και γίνεται 'σωματειακός' ή τό χειρότερο 'ἐμπορός',** γιατί και οί ἀστικές ἐταιρείες ἀντιμετωπίζονται σήμερα από τίς ΔΟΥ, ὅπως οί ἐμπορικές ἐταιρείες!

Ἄν ἐξαιρέσουμε τόν Ἀρχιεπίσκοπό μας, Μακαριώτατο κ.κ. Χρυσόστομο, ὁλοι οί ἄρρητοι τῶν ἄρρητων Συνόδων, προέρχονται από σχίσμα και από ἀντικανονικές χειροτονίες, ὅπως παρουσία μου τόνιζε και ὁ μακαριστός Καθησβῆσιος (μη ἐξαιρώντας οὔτε τόν ἑαυτό του). Ὅλοι θέλουν ... να σώσουν τήν Ἐκκλησία! Πιστεύουν ότι θά τά καταφέρουν αὐτοί καλύτερα.⁶⁹

Ἡ Ἐκκλησία μας όμως έχει μόνον ἕνα Σωτήρα, τόν Κύριον Ἡμῶν Ίησοῦν Χριστόν και δέν χρειάζεται ἄρρητους.

Ἡ Θεία Λειτουργία τελείται στο ὄνομα του Χριστοῦ μας και ὄχι στο ὄνομα κάποιου

⁶⁹ Πῶς ἀναμένει ὁ ἐπίσκοπος να τόν ὑπακούει ὁ λαός και να τόν ἀκολουθεῖ, όταν είναι «οὐρανοκατέβατος», όταν ὁ λαός δέν τόν ἐξέλεξε. Ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας είναι ὁ μόνος ἐκλεγμένος και από τόν λαό και από τόν κληρο! Για ὅλα αὐτά ἔχω γράψει. Και για τόν Καταστατικό Χάρτη ἔχω πάρει θέση και τά ἔχω δημοσιεύσει στο περιοδικό «ἔρευνα στο δίκαιο».

ἐπισκόπου, ὅπως ἀνοήτως καί αἰρετικά κηρύσσουν μερικοί (βλ. τρῶκα τοῦ ἀποθανόντος καί σωματικά Χριστοδούρου καί τῶν Καλλίνικου καί Ἀμβροσίου στό Νέο).

Ἐάν ἐτελεῖτο στό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου ἡ Θεία Λειτουργία, τότε οὐδέποτε θά μπορούσαμε νά διακόψουμε τό μνημόσυνό του κατά τοῦ σχετικούς κανόνες 31ο Ἀποστολικό καί 15ο τῆς ΑΒ Συνόδου, γιατί οἱ λειτουργίες μας θά ἦταν ... ἀνυπόστατες!

Εἶναι μεγάλη βλασφημία νά ὑποστηρίζουν ἐπίσκοποι ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται στό ὄνομά τους...

Ἐδῶ φυσικά δέν ἔχει καμμία θέση καί ἡ Θεολογία τῶν μοντέρων Ὁρθοδόξων, πού λένε:

Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτελοῦν τά μέλη τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχουν ἀπό τόν Θεό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καθώς καί τήν κανονική χειροτονία καί, ὅταν συνέρχονται ἐν Συνόδῳ, σέ μία Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποφαίνονται ἀληθῆτως κλπ.

Καί δέν ἔχει ἐδῶ καμμία θέση μία τέτοια Θεολογία, διότι δέν φωτίζει κάποιον ἐπίσκοπο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔτσι ἀπλῶς, ἐπειδή ἔχει κανονική χειροτονία ἢ ἐπειδή συνέρχεται σέ Σύνοδο, ἔστω καί Οἰκουμενική ἢ ἐπειδή γίνεται κοινή προσευχή ἀπό ὅλα τά μέλη τῆς Συνόδου. Χρειάζονται καί ἀληθῆς οὐσιαστικές προϋποθέσεις, δηλαδή **τό νά εὐρίσκεται ἤδη ὁ ἐπίσκοπος σέ κατάστασι φωτισμοῦ.**⁷⁰

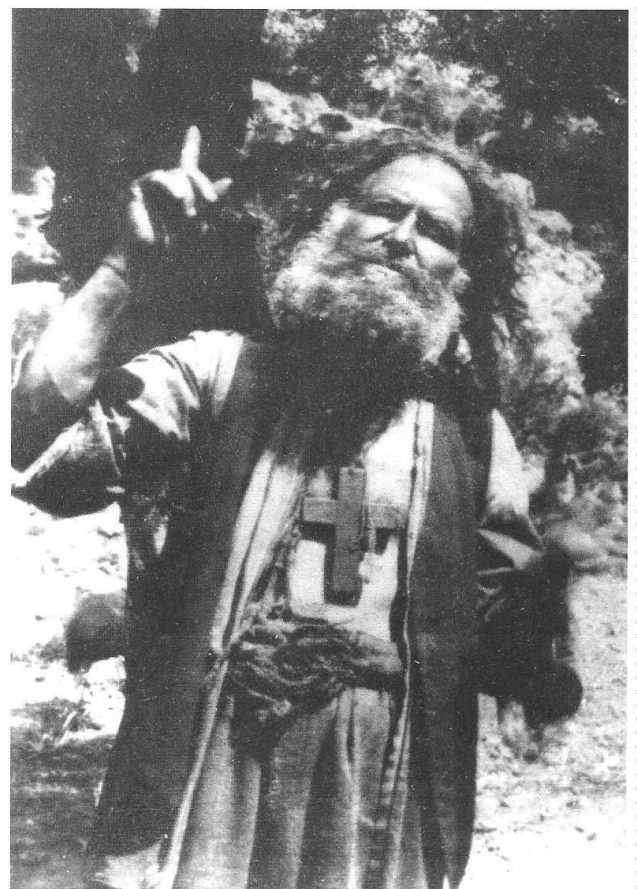
Ὁ ἐπίσκοπος, ὅταν ὀρθοδόξῃ, προσδιορίζει μέ τήν Ὁμολογία καί τήν Πίστι τοῦ τῆν ταυτότητα τῶν Χριστιανῶν, πού τόν μνημονεύουν. Καί αὐτός χωρῆς δεύτερον, ἔστω καί ἕναν λαϊκό, δέν δύναται νά τελέσει τήν Θεία Εὐχαριστία, παρά τό γεγονός ὅτι τονίζουν καί ὑπερτονίζουν πῶς, ὅπου ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ καί ἡ ἐκκλησία! Πρᾶγμα, βέβαια, ἀρνηθῆς, ἀρῆ καί ἄνευ τοῦ λαοῦ δέν ὑπάρχει, τοῦλάχιστον Ὁρθόδοξο Σύνοδος καί Ἐκκλησία, ἀφοῦ παρ' ἡμῖν οὔτε Σύνοδοι, οὔτε πατριάρχες, οὔτε ἐπίσκοποι δέν ἠδυνήθησαν νά εἰσαγάγουν νέα, γιατί φύλακας τῶν ἱερῶν θεσμῶν καί τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι αὐτή ἡ συνειδήσει τοῦ λαοῦ, πού κρίνει μακροχρόνια καί ἀποδέχεται ἢ ὄχι τίς ἀποφάσεις καί αὐτῶν τῶν

συγκληθέντων ὡς οἰκουμενικῶν συνόδων καί τοῦς χαρίζει τήν σφραγίδα τῆς Οἰκουμενικότητος καί τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ τίς χαρακτηρίζει ὡς ἱστορικές καί αἰρετικές.

Στήν Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδο συμμετεῖχαν τοῦλάχιστον 138 ἡγούμενοι μοναστηρίων καί μοναχοί (καί ὄχι μόνον ἐπίσκοποι!), καί αὐτή ἦταν πού σφράγισε τήν Ὁρθόδοξη πίστι μας καί τήν ἀποδέχτηκε ὁ λαός καί ἀποδέχτηκε τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας, προσδίδοντάς της Οἰκουμενικότητα, γιατί ὄντως ἦταν καρπός ἀγώνων, διωγμῶν, αἵματος καί ἀγιότητος, ἀναστημάτων, ὅπως τοῦ Ἁγίου μεγάλου Ἰακώβου τοῦ καί Προέδρου Ἰης, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λαμασκηνοῦ, τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, τοῦ Ἁγίου Ὁμολογητοῦ Μεθοδίου, τῶν Ἁγίων Θεοφάνους καί Θεοδώρου τῶν Τραπεζῶν καί ὄλων τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων πού τήν συγκρότησαν!

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,
π. Νικόλαος Δημαρᾶς

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

1. «Ἐτσι ζοῦσαν οἱ προφῆτες κι' ὅλοι οἱ Ἅγιοι.»

**Ἄν γυρίσετε μέ τό Παλαιόν,
γιατί θά παθοντε μεγάλο κακό!** κήρυσε ὁ Ὅσιος.

⁷⁰ Ἰωάννου Ρωμανίδου, Πατερική Θεολογία, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 160.

Λίαν ἀγαπητέ μοι πάτερ Σέργιε!
Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

Ὁφείλομε ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα
τῶν ἀδυνάτων βασιτάζειν καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

Ἐάν καὶ προληφθῇ ἀδελφός τις, ὑμεῖς οἱ
πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον, σκοπῶν
σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθεῖς, παραγγέλει ὁ
Θεοφόρος Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ πάλιν μᾶς
προτρέπει, ἀληθῶν τὰ βάρη βασιτάζετε καὶ οὕτως
ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ!

Ποιὸς εἶναι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ μας;
Εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός. Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης!

Ἀληθὰ τὴν ἀγάπην, τὴν καταλαβαίνουν ἄραγε,
ὅσοι εἶναι προκατειλημμένοι; (ἔάν καὶ προληφθῇ",
τονίζει ὁ Θεὸς Παῦλος, ἐάν δηλ. σκανδαλισθεῖ καὶ
ταραχθεῖ στήν Ἐκκλησίαν, ἐάν θυμῶσαι).

Ἀληθὰ μήπως κι ἡμεῖς καταλαβαίνουμε τὴν
ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, πού συνεχῶς μᾶς ἐλεεῖ, μᾶς ἐλεεῖ,
μᾶς ἐλεεῖ...

Ἐμεῖς μᾶλλον καταχρώμαστε τὸ ἄπειρο ἔλεός
Του!

Γιαυτό κάνουμε προσευχή καὶ γιὰ τὸν
ἀδελφόν, πού ταραχθηκε, καὶ πού πόνεσε, νά
κατανοήσει, νά ἀνοίξει ἡ καρδιά καὶ νά ἀγκαλιάσει
ὅλο τὸν κόσμον, νά μὴν ὑποφέρει ὁ ἀδελφός, ἀληθὰ
νά γίνει ἡ ψυχὴ του περιβόλι μωρίπων ἀνθέων,
δάκρυα νά πλημμυρίσουν τὰ μάτια, εὐγνωμοσύνη
καὶ εὐχαριστία νά ἀναπεμπθεῖ πρὸς τὸν Θεό,
ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν
φανερῶν καὶ ἀφανῶν ἐνεργειῶν τῶν εἰς ἡμᾶς
γεγενημένων...

Νὰ μὴν χάνουμε πολὺτιμο χρόνο, φίλε τοῦ
Χριστοῦ π. Σέργιε...

Μὴ γίνεσθε ἄσοφοι ἀληθὰ σοφοί, μᾶς
προτρέπει ὁ Μέγας Παῦλος, ἐξαγοραζόμενοι τὸν
καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν...

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν
κατανοήσει, ποιά ἀποστολή μᾶς ἔχει ἀναθέσει ὁ
Κύριος!

Μέ τί τιμὴ μᾶς ἔχει τιμήσει ὁ Χριστός μας,
ἀφοῦ κάλεσε ἡμᾶς, τὰ ταπεινά καὶ ἐξουθενημένα,
τούς μωρούς διὰ Χριστόν, στοὺς ἔσχατους καιρούς
ἵνα τούς σοφούς καταισχύνη καὶ νά διακρατήσουμε
τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας ἀνόθευτη καὶ
ἀμόλυντη ἀπὸ πάσης αἵρετικῆς ἐπιμεξίας.

Διότι εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν ὁ Κύριος καὶ οἱ
ἴδιοι οὐκ ἔλαβον Αὐτόν...!

Ὅσοι ὅμως ἔλαβον Αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς
ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν
ἀληθῶς εἰς Αὐτόν!

Γιαυτό συχνά διδάσκει ὁ Κύριος: "Ὁ ἔχων ὕψος
ἀκούειν, ἀκουέτω!"

Ἄς παρηγορήσουμε τὸν ἀδελφόν μας μὲ
παρακλητικούς λόγους, ἄς συγχωρήσουμε, ἄς
δώσουμε μαρτυρία ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς, σοφίας
καὶ συνέσεως.

Μέχρι πότε;

Μέχρι νά ἐννοήσει, ποιᾶς κλήσεως εἴμαστε
κεκλημένοι!

Μέ πολλή ὑπομονή, μέ κατανόηση, μέ
λόγους ἀγάπης καὶ παρακλήσεως, πλήρεις
σπλαγχνῶν καὶ οἰκτιρῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαντες
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὀφείλομε νά πορευθῶμε,
ἐπιτελοῦντες ἀγνωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ,
προσευχόμενοι γιὰ νά μᾶς γίνει κτῆμα καὶ νά
κατανοήσει καὶ ὁ πληγωμένος ἀδελφός:

**"Κύριε δώρησαι μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμά
πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου ὅτι
εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν".**

Ἐν Χριστῷ,

εὐχόμενος πάντοτε, π. Νικόλαος